

Justas Tertelis

TIK SUAUGUSIEMS

2019m.

*“Kultūros išlieka tik tiek, kiek mes
sugebame jos perduoti savo vaikams.”*

KJ

Spektaklyje vaidina 6-7 aktoriai. Bent trys vyrai ir bent trys moterys. Būtų geriau, kad aktorių amžius būtų įvairus.

JIS ir JI - tai nėra vientisi personažai dalyvaujantys skirtingose scenose. Tai nuoroda į personažo lytį. Jeigu reikia, socialinius statusus, charakterius ir savybes turėtų apsibrėžti kūrybinė komanda bekurianti spektaklį. Scenoje vaikai nėra vaidinami išskyrus paskutines scenas.

*Prieš vaidinant scenas, tamsoje girdime moterį niūniuojančia lopusinę. Jos fone girdime įrašytus audio interviu su vaikais, kuriuose vaikai pasakoja - **“Ką reiškia būti suaugusiu?” “Koks jiems atrodo suaugusių pasaulis?” “Kas yra menas? Kam jis reikalingas?”***

Kol girdime kalbančius vaikų balsus į sceną pradeda (iš skirtingų kampų) rinktis aktoriai. Kiekvienas iš jų turi savo kelioninį ar krepšį, ar lagaminą, ar kuprinę.

Aktoriai irgi klauso ką kalba vaikai. Žiūri į publiką. Pradedamos vaidinti scenos.

1 scena. PROLOGAS

JIS ir JI. JI rankoje laiko nėštumo testą (kuris sunkiai matomas žiūrovui).

JIS. Tai štai ir viskas?

JI. Taip.

Pauzė

JI. Kodėl viskas? Čia kaip tik ne viskas, o... tik...

JIS. Taip, taip...Na, ne viskas. O tiesiog ši akimirka, ji...

JI. Taip.

JIS. Taip

JI. Taip.

JIS. Tau viskas gerai?

JI. Taip.

JIS. Aš truputį nervinuosi.

JI. Aš irgi.

Abu atsikvepia.

JIS. Bet... mes gi vis tiek tai padarysim.

JI. Taip, mes tai padarysim.

JIS. Tai aišku, kas čia per nesąmonė?

Jl. Tai aišku.
JIS. Atgal kelio nėra.
Jl. Kokio kelio?
JIS. Na... mes padarém ką galėjom.
Jl. Taip. Mes padarém ką galėjom.
JIS. Ir dabar jau viskas. Dabar ta akimirka.
Jl. Taip.

JIS. Tu gal nori, kad aš...
Jl. ...tai padarytum? Ne. Ne. Ne. Aš tai padarysiu. Aš galiu. Viskas gerai.

JIS. Gerai.
Jl. Gerai.

JIS. Taip.
Jl. Taip.

pauzé

JIS. Jau kaip ir laikas.
Jl. Aš žinau.
JIS. Nes, po to gali būti ne... (*netikslu*)
Jl. (*nutraukia*) Aš žinau.
JIS. Viskas gerai?
Jl. Tuoju. Dar sekundę.
JIS. Gerai.

Jl. Gerai.
JIS. Gerai. Aš Tave myliu.
Jl. Žinau

Jl. Dabar.
JIS. Taip.

Jl. Žiūri į nėštumo testą. Žiūrovai ne visai aiškiai mato kas tai.

Jl. Taip.
JIS. Taip, ką?

Jl. Mes.
JIS. Mes.

Jl. Aš
JIS. Tu.

Jl. Aš laukiuosi.

JIS.(*energingai*) O geras. Pavyko. Geras.... Nesitikėjau... iš pat pirmo karto.... man visi sakė, kad iš pirmo karto tai tikrai nepavyksta... ne, ne...o čia pažiūrėk iš pirmo karto, bac ir pavyko, wow aš esu girdėjęs, kad kitiems reikia eit pas gydytojus ir nu niekaip... o čia geras.... na, kad...

Jl. Užsičiaupk ir pabučiuok mane.

JIS. Jo, jo o instrukciją tu išmetei ar turi? Reikia gal dar patikrint...

Jie apsikabina ir bučiuojasi.

Scenos gilumoje taip pat įsišviečia kitos poros, kurios irgi apsikabina, bučiuojasi ir džiaugiasi.

tamsa

2. Scena SPALVOS

Jl. (*garsiai, desperatiškai*) Mums nepavyks. Mes susimovėm. Mes nieko neturime? Mums tiek dar visko reikia.

JIS. Mes viską turim.

Jl. Mes nieko neturim.

JIS. Bet mes turim...

Jl. Mes nieko neturim.

JIS. Ko mes neturim?

Jl. Ko? Kaip ko? Tu čia rimtai? Tu ką nesupranti? Tau visai į viską nusispjaut.

JIS. Man nenusispjaut. Bet... bet man atrodo, kad taip nėra... Kad mes visai nieko neturėtume. Aš manau, kad mes turim, na... bent kažko turim. Gal ne visko, bet mes turim... Ir kodėl tu sakai, kad man nusispjaut? Man nenusispjaut, mes turim lovytę, turim vežimą, seilinių, kremų nuo išbėrimo, kremų nuo iššutimo, visokių indelių, snarglių traukiklį, trijų dydžių sauskelių, žaislų, batukų, liemenių, indelių, mišninukų ir tyrelių. Turim barškučių, mes netgi turime žieminių kepurų ir pirštinių, nors žiema ką tik baigėsi. Mes visko turim. Ir dar ... gi mums visi visko pridovanojo.

Jl. Negi tu toks aklas. Negi tu nesupranti, negi tu nematai, mums visi visko pridovanojo... tik viskas aplink rožinės spalvos, o gimė... gimė tai Marius.

Tamsa.

3. Scena VARDAS (*Ši scena labiau skirta lietuviškai auditorijai, kadangi tekstas konstruojamas naudojant panašumą tarp žodžių žydras ir Žydrūnas. Išvertus į kitas kalbas, tai reiktų adaptuoti, arba išimti sceną*)

JIS. (*įsiutęs, šaukia, emocingai*) Jis ką? Ką? Ką jis pasakė? Ką? O ką? Kas čia nenormalaus? Kaip jis galėjo ką? Aš nesupratau. Jis tau taip ir pasakė "Man negražus, man nepatinka"? O dieve, kaip žmonės gali sau leisti tokį dalyką? Aš nesuprantu. O kodėl čia jiems turėtų patikti? Čia mūsų vaikas ir svarbu mums patinka. Man patinka tas vardas. Kas čia blogo? Tai šviesu. Žydrus. Tai susiję su giedru dangumi.

Jl. Ir su žydrais.

JIS. Ne, nu čia paranoja. Nu kodėl visur reikia tik tai įžvelgt? Dieve mano. (*susimąsto*) O kas yra blogo su žydrais? Mes gi europos sąjungoj. Mes XXI amžiuje. Aš turiu homoseksualių pažįstamų ir nematau čia jokių problemų.

Jl. O jis mato.
JIS. Palauk, bet tėvai tai esame mes? Taip?
Jl. Taip. O jis yra senelis.
JIS. Tegu džiaugiasi, kad nepavadinome Styvenu arba... Džeku arba... Klaidu, arba koku... DREIKU? Žydrius, Žydrūnas - normalus lietuviškas vardas. Kas čia blogo?

Tyla

Jl. Bet gal dar pagalvokim, juk yra visokių vardų?
JIS. *(nustebęs, įsižeidęs)* Ka?

Tamsa.

4. SCENA - O KUR TU EINI?

Jl. *(šnibždant)* O Kur tu eini?
JIS. Ta prasme?
Jl. ta prasme... kur tu eini?
JIS. Taigi šiandien antradienis.
Jl. Taip.
JIS. Taigi mes dar praeitą savaitę šnekėjom
Jl. Nešauk. Taip ir šnekėjom, kad tu šiandien lieki su vaiku.
JIS. Kaip? Taigi tu šiandien lieki.
Jl. Aš irgi išeinu. Man su grupiokem susitikimas...
JIS. Palauk. Koks susitikimas? Tu čia kažką maišai. Taigi šiandien antradienis. Taigi tu išeini kitą savaitę, o šią savaitę... tu gi sakei, kad tavo tėvai atvažiuos antradienį ir galės pabūti su vaiku.
Jl. Čia kitą antradienį. Tai gi tu taip ir sakei "Paprašyk tėvų, kad jie atvažiuotų kitą antradienį..."
JIS. Palauk, palauk, tai ir buvo praeitą savaitę, kai aš sakiau, kad kitą antradienį...
Jl. Tai aš ir susitariau kitą antradienį. O šitas antadienis yra ne "kitas", o "šis" antradienis. Mielasis, tu niekur neini. Tu lieki, o aš einu nes... aš tau jau prieš du mėnesius sakiau, kad aš eisiu susitikt su grupiokem, mes buvom viską suplanavę jau prieš du mėnesius.
JIS. Bet aš negaliu likti namie, man darbo susitikimas. Atvažiuoja klientai... susitikimas su klientais
Jl. Su klientais... septintą vakare?
JIS. Čia neformalus... toks susitikimas, bet dėl darbo ir man reikia ten būti, man būtinai reikia....
Jl. Aš nieko nežinau mielasis, bet aš einu į susitikimą kurį buvau susiplanavus ir tau apie viską pasakiau jau prieš du mėnesius...
JIS. Bet aš gi irgi derinau... gi tu sakei kad atvažiuos tavo tėvai ir pažiūrės vaiką...
Jl. Taigi aš tau sakiau, kad mano tėvai gali atvažiuot kitą savaitę...
JIS. Fuck. Kaip kitą savaitę... aš gi Tavęs prašiau... ir tu sakei, kad susitarei.
Jl. Mielasis... tu prašei ir aš susitariau taip kaip tu prašei - kitą savaitę.

JIS išleidžia susikaupusias emocijas išreiškiantį garsą. JI irgi. Abu tyli.

Jl. Na gerai. Aš tada lieku. Tu eik tau labiau reikia.

JIS. Palauk, palauk...O gal tu pabandyk dabar paskambint tėvams. Gal jie gali atvažiuot?

Jl. Jie kaime.

Abu galvoja.

JIS. Na gerai...ok... na...

Jl. Niekas čia ne okei, bet eik tu. Tau darbo reikalai... Aš paskambinsiu draugėm...

JIS. Ne, ne, ne čia nesąmonė... eik tu... Aš paskambinsiu šefui pasakysiu, kad negaliu...

Jl. Taigi tu sakei, kad tau reikia...

JIS. Nu reikia, bet... na kaip... jie gi negali manęs priversti ateiti dar ir po darbo... čia toks labiau neformalus susitikimas...

Jl. Bet tai po to kaip tu eisi į darbą.?Juk jei bosas prašė... o tu gi dar sakei prašysi, kad tau algą pakeltų...

JIS. Nu jo... Ne, bet vis tiek... eik tu. Aš kažkaip paskambinsiu. Paskambinsiu, pasakysiu, kad negaliu... Taigi jie žino, kad aš vaiką turiu... O tu eik, tu tiesiog, jau tiek laiko niekur nebuvai išėjusi, tu laukei to susitikimo. Tu ir taip su juo daugiau laiko praleidi... aš kažkaip išsisuksiu...

Jl. Ai... ką tu čia šneki... pas mane tik mergų susitikimas... o pas tave darbas... Eik tu.

JIS. Koks ten darbas... Viskio vakarėlis... aš be, to išvis nemėgstu viskio... Eik tu...

Jl. Nuo kada tu viskio nemėgsti?

JIS. Nuo šiandien... Tiesiog eik tu. Tu buvai susiplanavus.

Jl. Tu eik. Tu buvai...

JIS. Nu tai jei sakau eik, tai eik...

Jl. Pats tu eik..

JIS. Eik sakau....

Jl. Aš niekur nenoriu eit...

JIS. taigi buvai susiplanavusi...

Jl. Susiplanavus buvau... o dabar jau nenoriu eit...

JIS. Aš irgi nenoriu.

Jl. Taigi eik...

JIS. Pati eik.

Jl. Pats tu eik.

JIS. Nu, gerai, einu.

Jl. Ane?... tai tu vis tik eisi? Na gerai, tai eik.

JIS. Niekur aš neisiu.

Jie tyli.

Jl. Vaikas verkia...

JIS. Gerai. Aš nueisiu.
JI. Ne tai aš nueisiu.
JIS. Tai tu pasėdėk, tu pavargus.
JI. Aš nepavargus, man viskas gerai.
JIS. Aš nueisiu.

Jis išeina. Ji pastovi irgi eina iš paskos.

5 Scena O kaip TAVE auklėjo?

JI. O kaip Tave auklėjo?
JIS. Kas? Kodėl tu čia dabar klausai?
JI. Aš skaičiau knygą, kad prieš pradėdant auklėti savo vaiką verta aptarti ir prisiminti, kaip mus pačius auklėjo.
JIS. O kam? Mes ir taip turime ką aptarti.
JI. Mielasis, tai svarbu.
JIS. O prie ko čia? Mums gal svarbiau dabar aptarti kaip mes...
JI. Mielasis, tai juk dėl Mortos. Dėl mūsų Mortos. Kad ji augtų laimingoje šeimoje.
JIS. Bet mes esame laiminga šeima. Ar mes nelaiminga šeima?

Ji žiūri į Jį su lengvu priekaištu - "Mielasis, tai labai svarbu". Jis bando suprasti kad tai svarbu. Bando prisiminti kaip jį vaikystėje auklėjo.

JIS. Na...mane auklėjo... ką aš žinau kaip mane auklėjo? Normaliai. Mane auklėjo kaip ir visus vaikus. Viskas ten pas mane normaliai.
JI. Taip. Bet ką tu prisimeni?
JIS. Kaip ką? Aš viską prisimenu ir viskas ten pas mane gerai.
JI. Ar tėvai tave mušė?
JIS. Taip.

Ji stipriai nustemba lyg ir nusivilia.

JIS. Taip, bet nieko čia blogo. Tai buvo gal pora kartų ir aš labai gerai žinau už ką gavau... ir buvau to nusipelnęs. (*Ji dar labiau nusimena*) Ir aš nejaučiu jokios nuoskaudos, man viskas gerai.

JI. Tau trauma.

JIS. Nėra man jokios traumos! Man viskas normaliai!

JI. (*ji klausinėdama stipriai įsijaučia*) Ne brangusis, tu tiesiog užgniaužęs tai savyje. Aš skaičiau apie tai, kad tai lieka visam gyvenimui, tai tikrai persiduos ir mūsų vaikui. Pagalvok, o kaip tėvai dar su tavim elgdavosi kai tu prasižengdavai? Ar jie iš karto rékdavo ar duodavo tau erdvės suprasti ką tu blogo padarei? Ar tu turėjai galimybę pats spręsti ko nori? (*ji užsiveda*) Ar nebuvo taip, kad jie norėjo viską kontroliuoti? Viską kontroliuoti. Kiekvieną tavo žingsnį, tavo veiksmaž tik kontroliuoti? Nesijautei suvaržytas ir apribotas, kai tėvai kiekvienam žingsnyje tau sakydavo pastabas ir mokydavo kaip viską reikia daryti? "Tas negerai" ir "tas negerai". "Šitas netaip". O taip neteisingai. Argi tu nejauti, kad jie ir dabar Tave kontroliuoja?

JIS įtariai žiūri į JA.

JIS. Mieloji, gal mes geriau pakalbėkim kaip tėvai vaikystėje auklėjo Tave?

Ji nepatikliu žvilgsniu pasižiūri į jį. Tamsa.

6. Scena PIRMAS GIMTADIENIS

Jl. (*desperatiškai*) Tu išprotėjai?! Ne! Tikrai, ne!

JIS. Bet mes privalom švęsti. Juk visi pakviesti. Viskas užsakyta. Kavinė, balionai, svečiai, pusbroliai, pusseserės, dovanos. Juk tai pirmas gimtadienis.

Jl. Ne, Tu tikrai nesveikas! Ar tu supranti, kad ji triedžia ir vemia?! Negalima niekur važiuoti, nes ji gali užkrėsti kitus vaikus.

JIS. Bet viskas užsakyta. Mes gi vos gavom tą kavinę. Sumokėjome užstatą. Visas maistas užsakytas. Visi jau tikriausiai ruošiasi važiuoti. Viskas jau...pažiūrėk kiek valandų.

Jl. Ji visą naktį triedė. Supranti?

JIS. Tai ką, man visiems dabar skambinti ir sakyti, kad nieko nebus?!

Jl. Taip!

JIS. Ir maistą atsakyt?

Jl. Taip!

JIS. Ir kavinę?

Jl. Taip!

JIS. Ir visą žaidimo kambarį?

Jl. Taip!

JIS. Ir klouną? (arba "Ir Kake Makę?", "Ir Mickey Mousą?")

Jl. Taip!

JIS. Ir kostiumus?

Jl. Taip!

JIS. Ir fotografą?

Jl. Ne... fotografą pasilikim...

Jis ima telefoną, bando skambinti. Sustoja.

JIS. Bet palauk, prisėskim, pagalvokim. Tu tiesiog visą naktį nemiegojus, aš irgi visą savaitę bandau viską suderinti. Mes gal tiesiog pavargę, gal yra koks sprendimas?

Jl. (*pavargus.*) Koks sprendimas?

JIS ir Jl žiūri vienas į kitą, panašu, kad jie galvoja ką daryti?

Jl. Kas yra?

Pauzė

JIS. Man bloga.

Jis susiima už burnos (arba už užpakalio) ir paduodamas Jai telefoną išbėga iš scenos. Ji stovi scenoje. Bando susitvardyti.

Jl. Zajabys, tai visi dabar apsitriesim.

Pasižiūri į telefoną. Skambina telefonu. Tamsa.

7. Scena PRIE ŽAIDIMŲ AIKŠTELĖS

Du tėvai. Pritūpę sėdi vienas šalia kito. Žiūri į priekį. Šypsosi. Surimtėja. Vėl šypsosi. Truputį pergyvena. Vėl šypsosi. Susirūpina.

JIS1. Atsargiai.

Nejaukiai susižvalgo tarpusavyje. Vėl žiūri į priekį.

JIS1. Čia jūsų?

JIS2. Aha.

JIS1 Kelintų?

JIS2 Aštuonioliktų.

JIS1 Tai čia viens...?

JIS2 Viens penki.

JIS1 nustebęs, bet teigiamai vertindamas linksi galva.

JIS2. O čia?

JIS1. Viens aštuoni.

JIS2 irgi teigiamai vertindamas linksi galva.

Jų vertinimai ir reakcijos gali priminti besididžiuojančių vyrų pokalbį apie mašinas ar apie žvejybą ir žuvis.

JIS2. Tai panašiai.

JIS1. Nu. Gerai eina?

JIS2. Jo, jo gerai.

JIS1. Nebereikia iš paskos lakstyt.

JIS2. Jo, jau nereikia.

JIS1. Gerai.

Linksi galvas

JIS2. O čia kada pradėjo?

JIS1. Prieš gerą mėnesį?

Abu linksi galvomis. Tyla. Truputį nejauku.

JIS1. Kalba?

JIS2. Jo.

Tyla

JIS1. Pas mus irgi jau - "mama", "tėtė", "kaka", "noriu"

JIS2. Pritariamai linksi.

JIS2. O jo, jo, jo, jo - "Noriu.", "noriu", "noriu", net ko nenoriu vis tiek "noriu". (*šypsosi*)
Pampersus dedat?

JIS1. Dedam.

JIS1 sunerimsta. Žiūrėdamas į priekį.

JIS1. (*priekaištaudamas*) Padėk tą kastuvėlį. Čia ne tavo. Atiduok kastuvėlį berniukui.
Greitai sakau, atiduok.

JIS2. (*priekaištaudamas*) Nebarstyk aukštai smėlio. Kitiems vaikams į akis pribarstysi.
JIS1. Nevalgyk smėlio. Čia gi fui. Nevalgyk smėlio pasakiau.

JIS2. Nesimušk.

JIS1. Nustok muštis. Morta, nesimušk pasakiau.

JIS2. Mariau, čia gi ne tavo. Padėk pasakiau. Padėk. Nu va šaunuolis.

Jie atsisėda

JIS2. Morta, Tai čia kaip karalienė?

JIS1. Taaaip. Taip visa princesė jau. Marius?

JIS2. Taip. Marius. M ir M.

JIS1. Nu. M&M'demsai.

JIS2. M&M'demsai, su riešutukais.

Abu juokiasi.

JIS2. Turi pampersų?

JIS1. Ne. O reikia?

JIS2. Man atrodo, kad tavo Morta prisidarė.

JIS1. Morta, Einam pas mamą.

Tamsa.

8.Scena Aš - mama.

Jl. Aš - mama. Aš niekada negalvojau apie save kaip apie mamą. Aš visaip esu apie save galvojusi - kaip aš atrodau? Apie kokią profesiją svajoju? Ko aš noriu išmokti? Kur aš noriu nukeliauti? Ką aš noriu pamatyti? Ką man patinka veikti? Žiūrėti filmus? klausyti muzikos? šokti? Bet niekad negalvojau apie save kaip apie mamą. Atrodė dar viskas toli. O dabar... (*nusišypso*) o dabar nėra kada apie tai ir galvoti...tiesiog reikia būti mama. Būti mama. Sunku palyginti... taip

paprastai, racionaliai sunku paaiškinti... tai toks nuolatinis... šokis. Pradžioj turi daug jėgų, paskui pavargsti, paskui nebeturi jėgų, bet visada pamačius jo akis, krūtinėje atsiranda džiaugsmas, šiluma ir daugybė energijos šokti toliau. Toks šokis, kuris džiugina iš vidaus. Ir kūnas tiesiog šoka. Nelengvas šokis, bet linksmas, dinamiškas... gal kokias... (*pabando įvardinti šokį*)? Ir kuo daugiau šoki, kuo daugiau įsiklausai į muziką, tuo geriau išmoksi žingsnelius ir figūras. Tuo lengviau rankos ir kojos įgunda atlikti skirtingus judesius. Atrodo jos tai daro savaime, o tu taip...tiesiog... žiūri iš šono kaip tavo kūnas šoka. Ir kuo daugiau šoki, tuo labiau stiprėja raumenys. (*nusišypso*) Ir kilogramai tirpsta... na, bent jau stipriai nepriauga. (*Šypsosi*). Visada kai migdau jį, stebiu kaip jis bando užmigti. Dainuoju jam lopšinę ir matau, kaip jis mokosi užmigti. Kaip jis bando suprasti kas čia vyksta. Vartosi. Stojasi. Sėdasi. Gulasi. Vėl sėdasi. Užsimerkia, atsimerkia. Bando suprasti kaip reikia užmigti. Jis mokosi. Tai irgi atrodo kaip šokis. Jo šokis prieš užmiegant. Aš visada norėjau būti šokėja... (*su šypsena, šiltai*) ir dabar esu. Taip ir šokam per dienas - jis ir aš. Mes. Mes šokam kol abu užmiegam.

9.Scena Aš pavargau - MANE UŽPISO!

Jl. Nu, žinok, kaip mane užkniso! Kaip užkniso. Aš nebenoriu būti mama. Man, žinok, būna taip, kad aš galvoju, jog aš jų nekenčiu. Visų jų. Nekenčiu. Tiesiog nekenčiu. Aš, aišku, jų norėjau. Bet žinai aš galėčiau juos pribaugti... kartais jie mane taip "daėda", kad aš juos galėčiau...

Jl1. Tik nekaltink savęs. Čia visiškai normalu, juk visi žino, kad vaikai ...vaikai jie yra... būna tų emocijų duobių... visiems būna... aišku, kad nėra lengva.

Jl. Patikėk... Nu, o kaip tu laikaisi? Tai keliese jūs važiatot į tą kelionę? Ne, aš, aišku, juos myliu ir visa kita. (*susijaudina*) Bet kartais aš tiesiog nebegaliu. Aš pasiuntu. Ir vyras... kartais toks stuobrys būna. Aš negaliu. Jis nieko apie vaikus nesupranta. Nieko nemoka. Žinok, jeigu man kas atsitiktų tai jis net nežinotų ką parduotuvėj nupirkti. Jis kažin ar mišinuką sumaišytų, vaikų aprengti irgi negalėtų. Bet gi jis tėvas. Jis toks pats kaip ir aš. Mes gi kartu auginam vaikus? Kartu. Bet vos tik vaikams kas nors atsitinka, sukarščiuoja ar šiaip ką skauda... iš karto... maaaaammaaaa. Aš žinok, nebegaliu. Man ir pačiai būna baisu, bet aš jų nekenčiu. Nekenčiu. Ir vyro, ir vaikų. Visų. Turbūt aš nenormali? Nu rimtai. Jo, aš nenormali. Normalūs žmonės taip žinok, neeeee...

Jl1. Baik tu. Čia tiesiog pervargimas. Tiesiog, pervargimas. Aišku visiems gi pasitaiko. Aš kartais su saviškiu irgi patikėk... visą dieną negalim kalbėtis. Ką ten kalbėtis, pažiūrėt viens į kitą negalim. Ir aš jaučiu, kad jo nekenčiu ir ką .. praeina. Čia normalu. Normalu, kai žmonės kiekvieną dieną trinasi aplinkui, tai normalu, kad kartais reikia erdvės. Tiesiog erdvės kad įkvėpti gryno oro. O jūs taigi keturiose...

Jl. Bet koks tas tavo vyras fainas. Kaip aš Tau pavydžiu. Nu... jūs tokie faini. Tu, pavyzdžiui gali ir į parodas ir į spektaklius... gali gi va... sugalvojai ir važiuoji sau į Paryžių, vat kaip dabar. Taip, va tiesiog apsipirkti. Jūs ir gražūs tokie. Pasiilgstu aš tų laikų, kai mes tiesiog galėdavom sau va taip imt ir varyt ir ...

Jl1. (*lyg nutylėdama kažką*) Na žinai viskam yra savo kaina..

Jl. Tai aišku, ir aš taip sakau. Va, kokią kainą aš moku už tai kad jauna, durna būdama užsimaniau vaikų...Nekalbėk... kvaila buvau ir viskas... iš viso kam aš už jo tekėjau? Kam? Sėdžiu dabar apsivaikavus? Kaip karvė kokias. Apsivaikavus, nutysusiais tešmenim.

Jl1. Nu baik tu taip kalbėti. Tu juk tik save grauži. Tu turi nuostabią, gražią šeimą. Jūs gi tokie gražūs. Daug kas jums pavydėtų. Tos tavo nuotraukos internete. Juk tai, ką tu turi ir yra dovana. Juk vis tiek jie yra tavo vai...

Jl. Tai taip, bet nei aš išsimiegu, nei aš kažkur galiu išeiti... kai jie buvo maži galvojau, čia viskas taip ir bus, surasiu dar laiko ir sau, bet patikėk kuo toliau, tuo labiau jie lipa ant galvos. Kai vaikas dar tik vartosi į šonus tai dar nieko, bet kai jie pradeda vaikščioti viską imti, viską mėtyti kišti sau į burną, į nosį, valgyt smėlį, ir vis šika, vemia, šika, vemia... nu aš nebegaliu. Aš tiesiog... O jūs va, galit sau gyvent kaip norit. Tu gi visada (ir nuo mokyklos) buvai tokia šaunuolė, pasižiūrėk ir karjerą padarei ir kokį namą turi. Žinai, dabar va.. aš tau pavydžiu, žinok! Jo! Vat Jums abiems, kad jūs nusprendėt neturėti vaikų... Aišku, kaip tu sakai, ir vyras būna užknisa, bet aš norėčiau taip kaip tu, tiesiog, vynas, kelionės, susitikimai, pietūs, pusryčiai ir nei galvos sau suki apie tuo vaikus... nei kas kalėdoms, nei kur dėtis per atostogas, nei ką gimtadieniui jiems nupirkt, nieko galvot nereikia...

Pauzė. JI1 tyli ir žiūri JA. Jos1 akyse kaupiasi ašaros. JI nelabai pastebi.

JI1. Dešimt metų...

Jl. Kas dešimt metų? Eik tu.. Norėtum, maniškiui vyresniam šeši, o mažylei tik du... dar iki dešimties metų, spėsiu ir pražilti...

JI1. Dešimt metų mes tik ir galvojam apie vaikus... tik apie vaikus....

Jl pakelia akis. Jos abi sėdi ir žiūri viena į kitą. Abi su ašaromis akyse. JI1 išeina iš scenos.

10. Scena MES

JIS ir JIS1 patamsyje kažką taiso ar remontuoja.

JIS. Kaip darbai?

JIS1. Ot (normaliai)...

JIS. Krepšinį žiūrėjai?

JIS1. Aha.

JIS. Man tai nepavyko.

JIS1. Nu nu...

JIS. Žmona laukiasi.

JIS1. Sveikinu.

JIS. Nu nu... Tai buvom su žmona pas draugus... žmonos draugus, jie turi vaikų. Vienas žinai dar visai toks... "rankinukas". O kitas vyresnis. Keturių gal. Na žodžiu, moterys norėjo ten pabendraut.

JIS1. Nu jo jo. Reikia.

JIS (*prisiminęs*) Bet vis tiek neįtikėtina...

JIS1. Kas? Vakai?

JIS. Ne, nu... tos mamos. Žinai, su tuo rankinuku... jos visada kartu. Eik tu sau.

JIS1. Nu jo.

JIS. Bet kai ji kalba... nu tikiuosi maniškė taip nenušoks nuo proto...

JIS1. Ta prasme?

JIS. Supranti visur yra "Mes". Mes pavalgėm. Mes pamiegojom. Mes pasivaikščiojom.

JIS1. Nu nu. Čia tipo ji su vaiku?

JIS. Ne, tai tame ir reikalas, kad ji nemiegojo. Tik vaikas. Bet sako "mes pamiegojom". Aš išvis galvoju, ar čia normalu? Žinai, gal jai čia taip po gimdymo... žinai... nu...gal dar neatsigavo?

JIS1. Nu ką aš žinau?

JIS. Supranti, visą laiką - Mes išalkom. Mes paverkëm. Mes nusiraminom. Mes pavalgëm. Mes pasisiojom. Mes pakakojom.

JIS1. Ooooooo.... Nu nu.

JIS. Ne... tikiuosi mano žmona taip nenušoks nuo proto. Taigi sakyk - mano vaikas pavalgė, mano vaikas pakakojo... taigi aš tai nekakojau...

JIS1. Nu nu...

Jie tyli, rūko. Truputį nejauki pauzė.

JIS. O kaip krepšinis?

JIS1. Mes laimėjom.

Jie trumpam sustoja, žvilgteli viens į kitą.

Tamsa

11. Scena JIS MANE MUŠA

J11 ir J12

J11. Jis mane muša.

J12. Eik tu nachui.

J11. Aš jau nebegaliu. Blet aš nebegaliu. Man atsibodo.

J12. Eina na... Blemba laikykis. Žinok, čia reikia būti stipriai - reikia žinot, kad Tu nesi auka.

J11. Man atrodo aš neatlaikysiu. Jis atsikelia ryte... Ar jis prastos nuotaikos? Ar jis blogai miegojo? Aš nežinau... ir jis, tiesiog, viską išlieja ant manęs. Man skauda. Žiauriai.

J12. Blet...Bet tu bandei kažkaip su juo pasi...

J11. Aš bandžiau, bandžiau. Mes bandëm... ir ne kartą. Bandëm kažkaip kartu atsisėst, pasišnekėti. Ir jis, kažkaip suprato. Ir jis atsiprašė. Aš vos neapsiverkiau... tikrai. Jis manęs atsiprašė.... ir tikrai atrodė, kad jau viskas, kad jau baigėsi...

J12. Eina šikt. Tik tu nekaltink savęs. Vapše, čia ne tu kalta. Tikrai.

J11. Ai, ką aš čia tik apie save ir apie save? O kaip tu laikaisi? Kaip jūs?

J12. Baik tu. Pas mus viskas gerai... nors... na maniškis... kažkaip jis... irgi kartais nesusitvarko su savim... mes...

J11. Žinok, tu niekada negali žinoti... tai gali prasidėti bet kada. Man irgi atrodė, kad mes galim apie viską ir pakalbėti, ir pasidžiaugt, bet dabar matau, kad...

J12. Tai aš suprantu. Blet, bet tu pagalvok. Gal aišku, čia žiauriai skamba, bet tu pagalvok, žinai, gal ir jam pačiam yra kažkokių problemų. Blemba, gal jis pats negali kažko išsispresti.

J11. Tai aišku, kad negali. Jis gi vargšas. Jam gi visas gyvenimas lūžta. Žinai, o pasipasakot tai jis irgi nemoka. Negali.

J12. Nu blemba, nu jo... bet...

J11. Jis gi visada grįžta iš to darželio. Visa dieną nematęs manęs... Jam gi ten vistiek svetima aplinka. Jam gi sunku. O čia mama. Ir jis pasijaučia saugiai. Ir kaip jam viską išreikšti? Tik, kad blet kaip skauda, kai jis muša. Žinai, atrodo vaikas, bet mušasi tai kaip vyras.

J12. Blet, bet reiškia jis iš kažkur visko išmoksta.

J11. Išmoksta? Iš kur?

J12. Blet tai iš kur? Kur jis išmoksta? Aišku daržely. Visą čia tas darželis. Viskas ten, žinok.

J11. Nu taip.

J12. Aš ten tokių, atsiprašant, tėvų prisižiūrėjau. Tai žinai... Jie gi viską tą patį transliuoja. Žinai, prisimoko namuose iš tėvų, o po to vieni kitus išmoko. Ir blet... tu žinai, namuose tu gali elgtis kaip nori gražiausiai, bet užtenka tik nueiti į darželį ir jis jau... blet... Pavyzdžiui maniškis...

J11. O ką jis? Irgi mušasi?

J12. Nu ne, nesimuša... bet blet, keikiasi, kaip šėtonas... ir tikrai žinau, kad darželį prisimoko. Ten eina toks vienas vaikas, iš asociacijos šeimos, tai nu nachui... visko išmoko... ir "blet" ir "nachui" ir "kūrva"... ir kalbėk namie kaip nori gražiausiai, aš taigi namie tai nesikeikiu...

Į sceną įeina nelabai intelektualus ir pakankamai agresyviai nusiteikęs vyriškis. Tai - JOS1 vyras

J11. Tai aišku. Maniškis irgi žinok, darželyje prisimokė visokių keiksmažodžių ir vieną dieną man pasakė....

VYRAS. *(piktai, griežtai)*. Tu ilgai dar čia čepsėsi?

J11 pamato savo vyrą. Lengvai krūpteli, lyg prigauta.

J11. O ką? Aš su draugėmis galiu gal pašnekėti, ką?

VYRAS *(griežtai)*. Kas? Eik į mašiną. Važiuojam.

Tamsa.

12. Scena. DALIS TIESOS

JIS. *(kalba telefonu, atsipalaidavęs ir didžiudamasis)* Pagaliau! Žinai, gal tai skamba ir žiauriai, bet čia pirma diena kada aš galėsiu normaliai sau... vakare... ramiai alaus išgert.

JIS klauso ką kalba telefonu kitame ragelio gale.

JIS *(toliau kalba telefonu)*. Ne, tai aišku galėjau. Ir namie išgerdavau, bet šiandien viskas... na, kaip tau pasakyti...laisvė. Kaip anksčiau. Galiu ramiai be jokios sąžinės graužaties, vakare atsisėst bare išgert viskio ar alaus ir negalvot kas juos šiandien migdys, kas juos rytoj veš į darželį. Seni, pagaliau pirma diena, kada aš realiai galiu daryti ką noriu. Tiesiog. Nes net jei kas jiems ir atsitiktų, aš nieko negalėčiau padaryti. Žinai, gal tai skamba žiauriai, bet aš jaučiuosi puikiai. Na seni, tu neturi vaikų, kai turėsi, oi suprasi.

JIS klauso ką kalba telefonu kitame ragelio gale. Truputį nusimena, (jam pasako, kad šiandien su juo negalės ateit alaus išgert).

JIS (*kalba telefonu vis tiek džiugiai*). Tai gerai. Tai tu nepergyvenk aš tikrai turėsiu su kuo pasėdėti bare.

JIS klauso ką kalba telefonu kitame ragelio gale.

JIS. Kaip ką daryčiau? O kas jiems gali atsitikt? Mano skrydis - rytoj. (*Staiga jis pasižiūri į telefoną, pasikeičia nuotaika*) Klausyk, rišam. Man skambina...

Jis perjungia kitą liniją.

JIS.. (*kalba telefonu, nuoširdžiai susirūpinęs*) Labas, kas atsitiko? Viskas gerai?

JIS klauso ką kalba telefonu kitame ragelio gale.

JIS. Aaaa. O aš jau galvojau, kad kažkas atsitiko, kad čia skambini. Ne tai man... tai viskas gerai. Žinai, viešbutis, pusryčiai... (*klausio*) tai mus pasitiko oro uoste, atvežė...(*klausio*) ne, baik, už nieką mokėti nereikia...(*klausio*) Rytoj? Rytoj visi tie susitikimai, po to su generaliniais... ir vakare vėl į oro uostą. Tai grįšiu tik naktį. (*klausio*) Tai jūs jau miegokit, nelaukit manęs.

JIS klauso ką kalba telefonu kitame ragelio gale.

JIS. Šiandien? Vakare? Nežinau. Čia buvo minčių, kvietė kolegos į barą eit, bet jaučiu, kad liksiu viešbučio kambaryje, rytojui ruošiuos. (*klausio*) Sakai, eit? Ne, ne neisiu aš į joki barą. Ko aš ten nemačiau? Jau praeitas etapas... ir kokios kainos dar čia? Ne tikrai neisiu.

Tamsa.

13. Scena. DISKUSIJA APIE FOLKLORĄ

Scenoje sėdi du PAŠNEKOVAI ir VEDĖJAS. Jie visi trys su ausinėmis. Klausio žiūrėdami į viršų. Girdime įrašytą Balsą skambina žmogus į radijo laidą.

BALSAS. (*Pasipiktinęs*) Jūs baikit šitas nesąmones! Kas čia vyksta?! Kas čia per nesąmonė!? Visas šitas naujas auklėjimas. Kažkoks išsigalvojimas! Ką jūs čia šnekat? Jūs nusileiskite ant žemės. Mes visi vaikystėje gavome beržinės košės ir nieko neatsitiko. Ir aš užaugau ir mano vaikai užaugo. Ir nieko blogo neatsitiko. Visa karta žmonių taip užaugo. Tai kaip išeina kad mes ką? Nenormalūs? Jūs galvokit ką šnekat? Mano vaikas irgi gavo pora kartų...ir ką... užaugo, dirba dabar Anglijoj ir viskas jam gerai. Ir ką jūs ten šnekate dėl to melo?! Nu kaip jūs vaikui nemeluosit!??? KAAIP??? Tai ar jūs suprantat ką jūs sakote? Jūs ten ekspertai... tikriausiai nei vieno vaiko nesate užauginę!!! Tai kaip jūs, atsiprašant, vaikui paaiškinsite... Tai iš kur jis atsirado? Tai ką vaikui ir sakyt, kad va mama ir tėtis...pasipis... pasimylėjo. Dar gal organus iškart vaikui parodyt? Kaip ten kas veikia? Aa? Ekspertai... Ar pavyzdžiui, kaip gi jūs vaikui

paaiškinkite kas yra tie... pavyzdžiui gėjai, lesbietės? Žodžiu, nesąmonės čia kalbate ir neklaidinkite čia žmonių. Nieko čia blogo, kartais vaikui parodyti ir iš kur kojos dygsta.

VEDĖJAS. (*su šypsena*) Ačiū. Ačiū. Ačiū. Supratome. Ačiū už jūsų nuomonę. Taip. Kaip suprantu, mūsų visuomenėje, kaip ir visur yra įvairiai nusiteikusių. Ir tikrai, ar čia galima į viską atsakyti vienareikšmiškai? Kaip galėtumėt atsakyti skambinusiajam? (*kreipiasi į pašnekovus*)?

PAŠNEKOVĖ. Na, aš noriu pasakyti, kad aš auginu tris vaikus ir tikrai žinau, ką reiškia auginti vaiką. Ir kaip mama ir kaip specialistė noriu jus patikinti, kad mokslškai įrodyta, kad mes patys suaugusieji paspėndžiame sau spąstus meluodami vaikams. Vėliau ar anksčiau melas vis tiek išaiškėja ir tuomet vaikai, arba kitaip sakant - tie maži žmonės - jaučiasi išduoti. Daugybė mokslinių straipsnių kalba apie tai. Ir čia jau mūsų - suaugusių pareiga surasti žodžius ir paaiškinti vaikams kodėl juos supantis pasaulis yra toks koks yra. Aš suprantu, kad tai nėra lengva ir...

VEDĖJAS. Bet kaip dėl to smurto? Juk pripažinkit "beržinė košė" ilgą laiką buvo mūsų auklėjimo kultūroje svarbus reiškinys. Pavyzdžiui aš esu vaikystėje gavęs per užpakalį ir tiesa pasakius, nežinau ar tai yra blogai ar gerai. Tik žinau, kad aš su tuo galiu gyventi ir nieko man blogo nenutiko... O labai įdomu jus vaikystėje mušė?

PAŠNEKOVĖ. Taip. Aš galiu pasakyti, kad taip. Aš esu gavus vaikystėje ir ...

VEDĖJAS. O jūs irgi esate gavęs?

PAŠNEKOVAS. Taip. Esu... ir žinot tu...

VEDĖJAS. Įdomu tiesa? Nepaisant to, kad čia visi sėdime, kurie esame gavę vaikystėje, kaip sakoma, lupti, bet ar galite pasakyti, kad jūs esate nesėkmingi žmonės? Vis tik esate padarę karjerą savo srityse? Taip?

PAŠNEKOVAS. Matot, mūsų kultūroje taip pat būdinga viską suplakti į vieną. Ir fizinį smurtą ir melą ir tiesiog negebėjimą išreikšti emocijų. Aš visiškai pritariu kolegei ir tik norėčiau paantrinti, kad kuo mažiau melo bus tėvų ir vaikų santykiuose, tuo bus geriau visiems. Jeigu jau kalbam apie tradicijas ir auklėjimą. Tai visos tos raganos už durų, kurios išsineš tave jei neklausysi. Arba netvarkos nykštukai, kurie pavogs tavo žaislus jei nesusitvarkysi kambario... na, tai juk melas. Taip formuojamas iškreiptas ir nenormalus vaiko suvokimas apie pasaulį. Kuriamos baimės, kurios anksčiau ar vėliau turės pasekmes. Na, paklauskime savęs, kodėl iš tikrųjų negalima vaikui paaiškinti - kodėl ir kam reikia susitvarkyti savo kambarį? Ar kodėl reikia klausyti tėvų? Aš netgi sakyčiau, kad verta vaikui parodyti, kad gerai sutardamas su tėvais jis tik išloš. O visi šitie gaudinimai... tas pats, mūsų folkloras, tai juk baimės kultūra. Vaikai turi bijoti, kad klausytų- sena pasaka. Ar tokius žmones, pilnus įvairių baimių, mes norime užauginti?

VEDĖJAS. Tai jūs, teigiate, kad visas mūsų, vadinamas autentiškas folkloras, ir pasakos... Reikia pripažinti, jos pas mus tikrai žiaurios... tai jūs teigiate, kad ten esantys pavyzdžiai netinka šiandieninei visuomenei? Kitaip sakant šiandieninis auklėjimas ir mūsų valstybės kultūrinis paveldas nesutampa?

PAŠNEKOVĖ. Jeigu žvelgti giliau, kam mūsų folkloras, o konkrečiai visos pasakos, buvo naudojamos? Juk tikrai lengviau kiekvieną vakarą sekant pasaką vaiką įbauginti, kad miške gyvena vilkas, ar kad ragana sėdi šuliny, kad vaikelis bijotų ir pats ten nekeltų kojos.

VEDĖJAS. O jūs pati, kaip mama? Ar galite pasakyti, kad savo vaikams nemeluojate?

PAŠNEKOVĖ. (*susimąsto*) Taip. Ir, patikėkit, tai nėra lengva, bet mes stengiamės, kad mūsų šeimoj nebūtų jokio melo.

VEDĖJAS. (*kreipiasi į kitą pašnekovą*) O jūs?

PAŠNEKOVAS.

Taip, tai nėra paprasta. Na, jeigu kalbėti atvirai...

VEDĖJAS.

Atsiprašau, turime dar vieną mūsų klausytojų skambutį. Taip, laba diena, jūsų klausome. Aš tik norėjau priminti, kad šiandien Balandžio pirmos proga, šnekame apie melą ir mūsų visuomenę ir pokalbis labai natūraliai pakrypo į tai kad viskas prasideda dar vaikystėje. Nuo vaikų ir suaugusių santykių, tad tęsiant...

BALSAS.

Laba diena, aš nesuprantu, kokius dalykus propaguoja šis radijas? Aš laikiau jus kultūringa radijo stotimi. O dabar klausau ir negaliu patikėti, kad staiga mūsų pasakos tampa svetimos mums patiems? Mes prisiklausome visokių "vakarietišku vaikų auklėjimų" ir staiga mūsų folkloras tampa nebereikalingas? Svetimas? Kas čia per ekspertai? Klausykit, tai jūs matyt, dar ir vaikų neskiepijat, nes geriau žinote, nei medikai? Ir, matyt, dar esate kokie veganai, vegetarai, kur vaikams mėsos neduoda, o po to kai vaikai išsenka veža į ligoninę ir kaltina gydytojus? Aš tokius vat ekspertus kaip jūs, tai per kilometrą jaučiu...Tai klausykit...(išsijungia ryšys)

VEDĖJAS.

Na taip. Ačiū skambinusiajam, bet matyt, norisi nenukrypti nuo temos todėl labai plačiai jums neatsakysime. Tik primenu, kad mūsų radijas stengiasi vadovautis demokratiškomis vertybėmis ir diskusijoje išgirsti skirtingas puses. O kalbant apie mitybą, jeigu ji patapo mūsų diskusijoje labai aktuali, tikiu, kad galime ir pasisakyti - ar esame vegetarai ar ne? Nes aš tikrai nesu. O jūs?

PAŠNEKOVĖ.

Aš nesu.

PAŠNEKOVAS.

Aš esu. Nevalgau mėsos.

VEDĖJAS.

O kaip įdomu? Žinoma, čia kitos laidos tema. Bet grįžkime prie mūsų temos, balandžio pirmoji - be pokštų. Ką reiškia melas mūsų visuomenėje? Primenu, kad galima skambinti ir užduoti klausimus mūsų ekspertams. ... o turime dar vieną skambutį. Laba diena.

BALSAS.

Laba diena...

VEDĖJAS.

Laba diena. Ar turite klausimą?

BALSAS.

Aš norėjau užduoti klausimą ekspertei studijoje.

VEDĖJAS.

Žinoma, klausome Jūsų.

BALSAS.

Norėjau paklausti: jeigu jūsų šeimoj nėra jokio melo. Ir jūs sakote, kad vaikams nereikia meluoti, kad yra kažkokie nykštukai ar raganos. Kad viskas yra tik taip kaip yra, ar teisingai suprantu?

PAŠNEKOVĖ.

Taip. Teisingai...

BALSAS.

Tai sakykit, mieloji, o kam tada reikalingas Kalėdų senelis? Juk kalbant apie pasakas, ten yra ne tik raganos, bet ir gražūs dalykai, pamokantys dalykai. Juk pasakos vaikus moko ir gražių dalykų. Tai mano klausimas toks - kam reikalingas Kalėdų senelis? Juk nėra jokio Kalėdų senelio, tiesa? Ar yra? Juk tai irgi melas. Tai norėjau paklausti ar jūs savo šeimoje atimate iš vaikų malonumą džiaugtis Kalėdų seneliu?

VEDĖJAS.

Ačiū už puikų klausimą. Tai koks gi atsakymas... Ar kalėdų senelis ateina pas jus?

PAŠNEKOVĖ.

(Šypsosi). Na matote, nereikia visko vėl suplakti į vieną košę kaip sakoma.

VEDĖJAS.

Na, bet pripažinkit, kad Kalėdų senelis akivaizdus melas, kaip sakė mūsų skambinantysis. Ar yra kažkokia riba, koks melas gali būti leistinas ir koks ne? Ir kas tai nusprendžia? Susitiksime iškart po reklamos.

14 Scena Tėti - tu mirsi.

JIS (tas pats iš 12 scenos) sėdi bare vienas. Skamba muzika. Padavėja Jam atneša alaus bokalą. Jis džiaugiasi, bando pasijusti gerai. Varto telefoną. Galvoja kam skambint. Jam paskambina.

JIS. Labas, na kaip jūs? Jau pavalgėt vakarienę?(klauso) Kur esu? Aš savo kambaryje? Ruošiuosi rytojui. O ką? (jis sudirgsta) Kas ten pas jus darosi? Kas ten šaukia? Koks vaifajus? (klauso) Na yra čia vaifajus, o kas? Dabar pakalbėti? Ne, ne, ne dabar aš dirbu. Kaip tai Jis nori pamatyti mane? Tai duok aš pašnekėsiu taip.(klauso) O kam jam mane matyt? Tai aišku, kad aš gyvas? Na, bet aš dabar...

(klauso) ...na gerai, gerai... palauk persijungiam.... Palauk, aš ausines užsidėsiu, kad girdėčiau.

Jis jungia telefone vaizdo skambutį, prijungia paprastas ausines prie telefono.

Jis kalba su sūnumi (apie 4 metų). Vaikas kalba pro ašaras, verkdamas ir kriokdamas.

VAIKAS. (Kriokdamas) Tėti - tu mirsi!!!

JIS. Kas? Ką tu čia šneki?

VAIKAS. (Kriokdamas) Tėti - Tu mirsi!!!

JIS. Iš kur tu čia ištraukei? Nusiramink. Viskas bus gerai.

VAIKAS. (Kriokdamas) Tėti... kur tu esi?!!!

JIS. Aš dabar... aš...esu išvažiavęs. Aš darbo reikalais... Aš darbe...

VAIKAS. (Kriokdamas) O kas čia per vieta?!!!Aaaaaaaa

JIS. Čia toks kambarys. Nusiramink...

VAIKAS. (Kriokdamas) Tėti.... Tu mirei?!!!

JIS. Mariau, nusiramink. Aš nemiriau. Aš gyvas. Man viskas gerai. Mariau, pažiūrėk matai, mane? Pažiūrėk į mane... nusiramink... matai, man viskas gerai...(vaikas truputėlį nurimsta) Mariau, matai, man nieko nėra. Man viskas gerai. Matai... aš sveikas, gyvas. Turiu ir rankas ir kojas... Na matai. Viskas gerai.

VAIKAS. (Kūkčiodamas) Bet man... darželyje Žydrius sakė, kad tu mirsi. (vėl pradeda kriokti) Kad tu išvažiavai, tai reiškia, kad tu mirei. Jo senelis irgi taip išvažiavo...o iš tikrųjų numirėėėėėėėėė... AAAAA....

JIS. Mariau, nusiramink... na ką tu čia šneki? Ką čia tas Žydrius tau prikambėjo... Aš nemiriau... Pažiūrėk... Matai, aš gi čia gyvas. Aš rytoj grįšiu namo (vaikas apimsta, tik kūkčioja) Pasižiūrėk, matai, man viskas gerai aš šypsausi... rytoj grįšiu namo ir tau kai ką parvešiu...

VAIKAS. Ką parveši...?

JIS. Paslaptis... rytoj parodysiu, gerai? Na dabar jau su mama eikit miegoti. Labanaktis...

VAIKAS. (Kriokdamas) Neeeee. Neišjunk telefono. Kai išjungsi, tu mirsiiii...

Prie jo eina padavėja, pamato, kad jis įsikarščiaavęs. Sutoja ir tiesiog stebi jį.

JIS. Mariau, aš nemirsiu. Nusiramink. Aš nemirsiu.

VAIKAS. (Kriokdamas) Mirsi!!!....

JIS. (jau irgi garsiai. Taip, kad visam bare girdisi.) Mariau, aš nemirsiu... Aš nemirsiu... Aš niekada nemirsiu.

VAIKAS. (Kriokdamas) Prisiek, prisiek, tėti...

JIS. (garsiai) Aš prisiekiu!... Aš nemirsiu!... Mariau... Aš tau prisiekiu, kad aš niekada, niekada nemirsiu!!! Aš gyvensiu amžinai!!! Aš niekada, niekada nemirsiu!!!

Tamsa.

15 SCENA. JI PAMELAVO

Vaikui užmigus. Šnibždas.

Jl. Mums reikia rimtai pasikalbėti... Morta mums meluoja.

JIS. Nusiramink.

Jl. Mes turim kažką daryti. Turim susitarti ko imsime? Dieve, ką mes darysim? Kaip mes su tuo kovosim?

JIS. Na...gal čia nereikia kovot... o gal reikėtų truputėlį dar palaukt...

Jl. Nu ką tu čia šneki? Tu nori, kad ji užaugtų melagė. Kad ji išmoktų meluot?

JIS. Taigi tu sakei kad ji jau meluoja. Tai, reiškia, kad ji jau moka.

Jl. Tai ką? Sėdėkim ir nieko nedarykim?

JIS. Ne, aš tik sakau, gal čia tame nėra nieko blogo. Gal ji dar nesupranta, gal ji tiesiog fantazuoja?

Jl. Ji man pasakė, kad ji nevalgė šokolado...

JIS. Tai gal ji ir nevalgė?

Jl. Tai kas tada suvalgė? Kaimynas? Senelis šaltis? Kas?

JIS. Na, aš tai tikrai nevalgiau. O kam tu išvis palieki tą šokoladą ant stalo?!

Jl. Kaip kam?

JIS. Na kam? Kam mums ant stalo reikalingas tas mažas indelis su visais tais užkandžiais ir saldumynais? Kam?

Jl. Na, man gražu.

JIS. Kas gražu?

Jl. Man gražu. Taigi pas visus būna... *(Na, žurnaluose taip būna.)*

JIS. Kas būna?

Jl. Nu čia interjeras. Čia detalė... jaukumas...man gražu.

JIS. Tu vaikui prieš akis padedi šokoladą ir sakei, kad jo negalima valgyti.

Jl. Ji ... Morta turi ugdytis kantrybę.

JIS. O tu kada paskutinį kartą ugdei savo kantrybę?

Jl. O kam man ugdyti kantrybę? Aš ne vaikas. Tu čia ką nori pasakyti?

JIS. Nieko.

Jl. Ne. Tu kažką čia nori pasakyti? Tu manai, kad aš neturiu kantrybės?

JIS. Ne. *(pauzė)* Aš tik galvoju, kad nieko čia tokio...visi truputį kartais pameluoja. Ir kad vaikas... ji išsigando... ir bijojo pasakyti tiesą... na ir pamelavo. Nematau tame nieko blogo.

Jl. Ką tu šneki "visi truputį meluoja"? Nenusišnekėk. Tai ką tu vaikui pasakysi, kad gali truputį mums pameluot, nes va ir mama meluoja ir tėtis meluoja ir visi meluoja.

JIS tyli.

JIS. O tu, tiesiog, nelaikyk to šokolado ant stalo... ir niekam nereikės meluoti.

Tamsa.

16. Scena SHOPPING

Jl ir JI1 su pirkinių maišeliais atsisėdę pailsėti

Jl. Eina šikt!!! Kaip aš vakar pasiutau!!!

JI1. Ko?

Jl. Vakar, maniškis vaikui papasakojo, kad vištiena yra iš vištos.

JI1. (*nesupranta*) Ta prasme kaip? Vištiena yra iš vištos? Prie ko čia?

Jl. Na, vaikas grįžo iš mokyklos. Kažko jie ten mokėsi apie kaimą. Na žinai tipo, gyvuliai, ūkis, vištos, kiaulės ir jis tėvo kažko ten užklausė. Na apie gyvūnus. Tai tas mano genijus, pasireikšt matai norėjo, viską jis žino, viską apie gyvulius išpasakojo...

JI1 Na ir kas?

Jl. Tipo, kad gyvulius augina, šeria, po to pjauna, po to išdarinėja, supjausto, kepa, po to mes juos valgom...

JI1. Kaip tai?

Jl. Kas kaip tai? Tu ką nežinai, kad gyvulius augina, kad paskerst, o po to kepsnius iš jų kept?

JI1. Žinau, bet ką jis vaikui taip ir papasakojo viską, kad skerdžia? Kad išdarinėja?

Jl. Na, gal ten ir nesakė, kad išdarinėja... nu tipo... bet vaikas apsižliumbė, o aš kaip tik vištą buvau iškepus. Sparneliai. Šlaunelės. Aš nesuprantu. Nu kam iš viso vaikams pasakoti tokius dalykus? Kam išvis vaikam kažką pasakot? Kam jiems tai žinot? Nu kam tos problemos? Kam? Bet ne... maniškis taigi geriau supranta "vaikas turi žinot" ...aha ...galės dabar pats jam valgyt gamint...aš taip jam ir pasakysiu.

JI1. Ir kuo baigės?

Jl. Kaip tau atrodo? Dabar turiu septynių metų vegetarą namuose. Tik tikiusi... Tikiusi, kad... kad jam kažkaip prašviesės.

JI1. Eik tu... pasakyk tipo, kad čia visai kitokia mėsa.

Jl. Ta prasme?

JI1. Tai ką čia man tave mokyti? Na pasakyk, kad yra visokių mėsų... būna kur iš gyvulių ir kur ne iš gyvulių... ir, kad jūs valgotė tą kur ne iš gyvulių.

Jl. Na tipo... čia kažkokia nauja mėsa? Kad čia tos vištos, kurią tu valgai niekas nenužudė?

JI1. Čia išvis jokios vištos net nebuvo. Kokios vištos? Čia tik skamba panašiai - višta ir vištiena. Bet tai visai ne tas pats. Taigi višta bėgioja ir kudakuoja, deda kiaušinius, o vištiena pati auga. Ir netikėk viskuo ką tau mokykloj aiškina... valgyk, čia kaip pomidoras ar bulvė...

Jl. Nu jo.

JI1. Nes, čia dėl pačio vaiko. Taigi jis mirs, jei nevalgys...

Jl. Tai va... tai aš irgi sakau...Tai jeigu jis mėsos nevalgys... tai ką jis valgys? Jis gi vyras. Augantis vyras. Turi valgyt mėsą.

pauzė

JI1. Nu jo jo... O su mano merga, tai išvis nebeįmanoma.

Jl. Eik tu? Aš tai norėčiau mergaitę turėti, eitume visur dviese. Kaip tau pasisekė... Žinai.... nu tipo turi su kuo moteriškais dalykais pasidalint. Plaukus sušukuot. Nes maniškiai vyrai tai... koks tėvas toks ir sūnus.

Jl1. Norėtum. Aš kartais galvoju jau geriau berniukas būtų. Tai bent kažką nu tipo... dabar suprantu neįmanoma į parduotuvę nusivest. Nes ji visko nori, jai visko reikia. Mama noriu šito, noriu to... Neįmanoma. Aš klausiu...žinai... Kam tau reikia šito liemenuko? Aš tau savo duosiu...ne, jai reikia savo...

Jl. Tai čia žinok su bernais tas pats, dabar toks amžius... nenusivesi į parduotuvę. Jis visko užsimanys. Jis net nesupranta kas per daiktas, bet jam jo reeeeeikia... laaaabai reeikia...jis jo noooooorii....

Jl1 Žinok, čia tos reklamos. Žinok, jos taip padarytos, kad vaikams visai pasimaišo. Jie nesupranta kas ten per daiktas, bet jiems ten parodo, su daug spalvų...

Jl. ... tipo muzikėle kokia ir tipo čia labai geras daiktas...

Jl1. O iš tikrųjų ...šūdukas koks nors.

Jl Jo, jooo. Prisiminiau... Taigi, paklausyk... mano bernas žiūrėjo televizorių... atėjo, sako "noriu tų tamponų" ...Sakau kokių tamponų? Jis - sako - "Mama, tų Okey, Obei". Eik tu šikt... vos neapsimyzau vietoj.

Jl1. Eik tu šikt... *(juokiasi)* Jiems ten realiai smegenis išplauna tos reklamos.

Jl. Jis net nesupranta kas tai yra... bet jam reikia tų Okei, Obei.

Jl1. nu nu...

Jl. Įsivaizduok... septynių metų vegetaras su tamponais.

Juokiasi.

Jl. Bet rimtai neįmanoma... neįmanoma, per tas reklamas vaiko auginti... Galėtų jas riboti kažkaip.

Jl1 Išvis reikia uždrausti reklamą. Nes vaikai, taigi jie neatsparūs visoms šitoms televizijoms.

Jl. Jiems parodo, tai jie ir nori.

Jl1. Va kaip alkoholį uždraudė. Galėtų ir vaikiškas reklamas uždraust. Nes tie kur parduoda žaislus, taigi jiems tai nusišikt, jiems gi biznis, atspaudžia kokią plasmastkę ir parduoda už dvidešimt kartų brangiau. O kas turi pirkt? Mes.

Jl. Kaip užknisaaa, negaliu.

Trumpa pauzė

Jl. Nu... o ko nusipirkai?

Jl1. Ai čia visko... va

Jl1 išsitraukia kažkokį rūbą ir deda ant savęs.

Jl1. ...Žėk, kokį radau. Nu žiauriai užsimaniau. Žinai, pamačiau ir pagalvojau... nu noriu. Nu žiauriai noriu... Nu brangiai kainavo...Nu žinai, aš nežinau dar kur užsidėsiu jį, bet... man jis toks žiauriai gražus... tai pasiėmiau... O ką? Aš negaliu sau leist? Ką aš ne moteris?

Taigi

užsidirbu ir galiu sau leist. betnu noriu tai ir nusipirkau.

Tamsa.

17.Scena REKLAMA

Skamba "vaikiška"(reklaminė) muzika. JIS sėdi scenoje nuogas tik su sauskelnėmis. Atrodo lyg didelis vaikas. Jis vienoj rankoj laiko mašinėlę kitoj saldainį. Ateina JIS1 taip pat apsirengęs kaip kūdikis. Irgi atsineša saldainį ir mašinėlę. Atsisėda šalia. Jie žiūri į priekį. Šypsosi.

Skamba įrašytas reklaminis moteriškas balsas: "Jei mūsų mažyliai niekada niekada neužaugtų. Kokiame pasaulyje mes gyventume? Jei visi suaugę staiga taptų vaikais? Kiek mums..."

Staiga viskas nutrūksta - melodija ir reklaminis garsas. Aktoriai nustoja vaidinti, šypsotis ir "būti vaikais".

Režisieriaus balsas. - Ačiū. Filmuosim dar kartą. Žiūrėkit vyrai, gal nesišypsokite taip infantiliai ir žiūrėkit dažniau vienas į kitą.

Vėl viskas prasideda iš pradžių. Tamsa. Skamba muzika. Šviesa. Scenoje sėdi JIS toks pats. Atrodo lyg didelis vaikas. Jis vienoj rankoj laiko mašinėlę kitoj saldainį. Ateina JIS1 taip pat apsirengęs irgi atsineša saldainį ir mašinėlę. Atsisėda šalia. Jie žiūri į priekį. Šypsosi.

Skamba įrašytas reklaminis moteriškas balsas: "Jei mūsų mažyliai niekada..."

Vėl viskas nutrūksta.

Režisieriaus balsas. - Vyrai, aš prašiau mažiau šypsotis ir labiau bendrauti. Bandom dar kartą.

Kitame bandyme aktoriai bando mažiau šypsotis ir bendrauti.

Dar kitame bando nebūti paniurę ir bendrauti - žaisti su mašinėlėmis.

Kiekvienas naujas bandymas atliekamas vis greičiau...

Dar kitame bando ne per daug šypsotis ir ne per daug būt paniurę. Žaidžia su mašinėlėmis. Susipyksta.

Dar kitame bando bendrauti pasidalinti mašinėlėmis, bet nesidalinti saldainiais.

Galiausiai jie bando dalintis ir mašinėlėmis ir saldainiais. Bet susipyksta.

Kiekviena bandyme matosi, kad aktorių kantrybė senka. Galiausiai jie susimuša dėl saldainio.

Režisieriui nutraukus sceną, vyrai vis tiek nenustoja. Kol galiausiai juos išskiria filmavimo komandos nariai.

Režisierius irgi išeina į sceną." Vyrai nesielkite kaip vaikai. Dabar pakvieskite šokėją. Filmuosim tą šokį, kur vaikas negali užmigti."

Vyrai-aktoriai pradeda mėtyti į režisierių įvairius daiktus ir jį puola. Režisierius bėga iš scenos. Vyrai-aktoriai paskui jį. Grimuotoja surenka likusius daiktus, rinkdama kartoja sau "Kaip vaikai, kaip vaikai" pasiima saldainį (kuris liko po filmavimo) ir pasižiūrėjus, kad niekas nemato išsilukštėna jį ir čiulpdama saldainį išeina iš scenos.

18. Scena SKYRYBOS.

Jie prie veidrodžių, rengiasi išeiti.

Jl. Tu girdėjai?
JIS. Ka?
Jl. Jie skiriasi.

JIS. Jo, girdėjau. Tai jau per vestuves buvo aišku, kad čia nieko nebus.
JI. Tai girdėjai prisigėrė ir iš namų daiktus pradėjo nešt.
JIS. Aš tai girdėjau, kad jinai irgi gera fūrija, vaikšto užsšikus, iš jo pinigų tik melžia.
Matyt, toks ir buvo jos planas vaiką pasidaryt ir gyvent iš alimentų.
JI. Tiksliai jie gi vaiką turi. Morta
JIS. Nu ir duok Berniukui tokį vardą?
JI. Taigi mergaitė, Morta, ne Mortas.
JIS. Aaaaa...Tai kaip jie tą vaiką dalinsis.
JI. Tai alkoholikui, tai vaiko neduos.
JIS. Neaišku, kiek jis ten geria, gal tiesiog žmogus pervargęs.
JI. Nu jeigu skiriasi yra dėl ko. Aišku vaikas, motinai matyt, liks.
JIS. Neaišku, dar teisme gali visaip pasisukt.
JI. Sakai į teismą eis.
JIS. Eis, neis? Tegū skiriasi, ne mūsų nereikalas.
JI. Tai aišku kad ne mūsų, bet žinai, vis tiek įdomu... Bet dabar visi aplinkui tik skiriasi ir skiriasi...
JIS. O ką tu nori pasakyt?
JI. Nieko, nieko, aš tave myliu.

JIE išeina iš scenos.

J11 eina kitą spindulį. Ten JIS1.

JIS1. Girdėjai?
JI1. Girdėjau, girdėjau...
JIS1. Šiandien padavė dokumentus.
JI1. O! Šito dar negirdėjau.
JIS1. Supratau, kad ji irgi gera... nenorėjo skirtis, norėjo, kad vaikas liktų tik su ja. Visaip jam maišė, bet šiandien kaip suprantu, jie jau per advokatus kažkaip susitarė, kad skirsis.
JI1. Per advokatus? Nu jo, jeigu jau kalbasi per advokatus... jaučiu kad jau abiem stogelis pavažiavęs.
JIS1. Matyt, kad... matyt kad pavažiavęs. Žmogus žmogų gali lengvai išvart iš proto.
JI1. Tik nepradėk, čia tų savo apibendrinimų.
JIS1. Nieko aš nepradėdu, tu gi žinai, kad gali mane labai lengvai išvart iš proto?
JI1. Nu ir ką?
JIS1. O aš galiu Tave, labai lengvai iš proto išvart.

Jie sėdi žiūri vienas į kitą, lyg kažką nutylėdami. Nenorėdami prabilti.

JIS1. Tai kiek jie pragyveno?
JI1. Dešimt metų.
JIS1. O ką jie turi?
JI1. Ta prasme turto? Butas, mašina, dar sodybą, gi jiems tėvai palikę, man atrodo jis ten kažką yra investavęs, kažkokie investiciniai popieriai, dabar viską turės dalintis, eina šikt kaip nepavydžiu.

JIS1. Ne, ne, ne, aš klausiu ar jie turi berniuką ar mergaitę?
JI1. Mergaitę.
JIS1. Tavo tėvai kada nors skyrėsi?
JI1. Ne.
JIS1. Aš tau pasakojau, kad mano tėvai skyrėsi visą gyvenimą? Kiekvieną kartą po jų barnių, ateidavo mama pas mane į kambarį, aš gulėdavau lovoj ir ji man sakydavo, kad aš nepergyvenčiau. Ji mane ruošė tam, kad jie skirsis. Visą gyvenimą. Ateidavo ir sakydavo: na mes tikriausiai su Tavo tėčiu skirsimės, tu nepergyvenk, viskas bus gerai. Tiesiog tėvelis ir mamytė gyvens atskirai. *(Ilg vél emociškai prisiminęs)* Blet... tu nepergyvent. Ir visą gyvenimą taip.
JI1. Bet iki šiol neišsiskyrė.
JIS1. Bet iki šiol neišsiskyrė.

Pauzė.

JIS1. O koks jos vardas?
JI1. Kieno?
JIS1. Nu vaiko.
JI1. Morta.

Tamsa

19 SCENA MOKYKLOJE - MORTA ir MARIUS

JI3. Stovi viduryje scenos. Nerimauja. Ateina JIS3. Jie pasisveikina, bet kiek formaliai, šaltai. Įeina PAVADUOTOJA.

PAVADUOTOJA. Laba diena.
JI3. Laba diena
JIS3. Laba diena.
PAVADUOTOJA. Tai kaip suprantu jūs... Mortos tėvai?
JI3. Taip
JIS3. Taip.
PAVADUOTOJA. Prisėskit.
(PAVADUOTOJA atsiverčia popierius. Kažką skaito)
PAVADUOTOJA. Gerai... kai jus kvietė, jums kas nors ką nors paaiškino? Jūs žinot, kas čia įvyko?
JI3. Ne... mes tik žinom, kad reikėjo ateiti ir...
JIS3. Nu kaip? Suprantam, kad dėl Mortos, kad ji...
JI3. *(nustebus)* Tai tu kažką žinai?
JIS3. Ką?
JI3. Nu taigi tu kalbėjai telefonu. Tai ne viską pasakei?
JIS3. Aš viską pasakiau. Aš žinau tiek pat kiek ir tu žinai.
JI3. Tai ką tu čia bandai sakyti, kad žinai... kad tu nieko nežinai, kaip ir aš nežinau.
JIS3. Klausyk, gal nepradėk čia gerai? Aš tik norėjau pasakyti, kad mes žinom kad čia esam dėl Mortos ir viskas.

J13. O tai dėl ko dar jeigu ne dėl Mortos.

Skubėdamas įeina JIS4

JIS4. Laba diena, labai atsiprašau, kad vėluoju.

PAVADUOTOJA. Jūs vienas?

JIS4. Taip, taip, taip, žmona visiškai negalėjo. Labai atsiprašo jūsų, bet jos visiškai negalėjo išleisti iš darbo.

JIS 4 atsisuka į Mortos tėvus. Jie pasisveikina. Pirma kartą mato vieni kitus.

PAVADUOTOJA. Gerai. Tai čia yra Mariaus tėtis, kaip suprantu.

JIS4. Taip.

PAVADUOTOJA. Čia yra Mortos tėvai...

JIS3. Taip.

J13. Taip.

PAVADUOTOJA. Gerai tai mes čia esame... gerai, gal jūs(*kreipiasi į JIS4*), vakar paskambinot, tai jūs ir pradėkit. Kas čia vakar nutiko?

JIS4. Gerai. Tai... ką čia?... na, mano sūnus vakar grįžo iš mokyklos kruvinu veidu. Žaizdos buvo tokios, kad mes turėjom važiuot į ligoninę siūti. Pradžioj klausiau kas nutiko, kas nutiko, jis niekaip nenorėjo prisipažinti, kad na...

PAVADUOTOJA. Jis niekaip nenorėjo prisipažinti, kad jį primušė mergaitė, taip? Jūsų Morta vakar primušė savo... klasioką.

J13. Kas? Morta?

JIS3. Primušė?

J13. Berniuką?

PAVADUOTOJA. Ji grįžus iš mokyklos jums apie tai nieko neužsiminė?

J13. Ne. Nieko. Kas? Morta?

PAVADUOTOJA. O jums?

JIS3. Ne, aš irgi nieko nežinau. Manęs tiesiog vakar nebuvo namie. Tai...

J13. Ne, ji grįžus vakar nieko neminėjo. Ji kaip visada nuėjo į savo kambarį ir po to mes dar su ja važiuovom apsipirkti, bet ji buvo geros nuotaikos. Aš dar jos klausiau, kaip mokykloj sekasi, ji sakė, kad "viskas gerai". Ji sakė "viskas gerai".

PAVADUOTOJA. Klausykit, aš čia jūsų visų nebūčiau kvietusi, bet ir Marius ir Morta turi problemų. Morta yra gera mokinė. Tokie dalykai, kaip supratau iš auklėtojos, jai visiškai nebūdinti, bent jau nebuvo būdingi... Auklėtoja minėjo, kad paskutinius kelis mėnesius jos elgesyje pastebėjo daug sutrikimo, ji dažnai būna išsiblaškiusi, nebegali susikaupti, neišgirsta klausimų, mokytoja sakė, kad atrodo, kad mergaitė neišsimiegojusi. Pervargusi. Kiek žinau, ji bent pora kartų bandė pabėgti iš pamokų...

J13. Morta? Morta bėgo iš pamokų?

PAVADUOTOJA. Tie bėgimai iš pamokų vyresnėse klasėse nieko čia naujo. Bet mes šnekame apie ketvirtokę. O dabar štai dar ir Marius turėjo važiuoti į ligoninę.

JIS3. Bet palaukit. Aš nesuprantu, tai jūs norit pasakyti Morta buvo pabėgus iš pamokų ir mes apie tai nieko nežinojom? Kaip čia gali būti? Tai kur žiūri auklėtoja? Aš nesuprantu...

PAVADUOTOJA. Supraskit, ji buvo gera mokinė ir auklėtoja pasitikėjo vien tuo, kad vaikas pasakydavo jog sirgo. Vėliau tik paaiškėjo, kad tai buvo melas. Aš jūsų klausiu, gal jūs kažką

pastebit namuose? Gal kažkas vyksta šeimoje? Gal buvo šeimoje kažkas kas galėjo ją sukirsti? Gal buvo mirčių? Netekčių?... nes panašu, kad Mortos ir elgesys ir pažymiai stipriai prastėja. Mes sunerimę, dėl to kreipsime Morta pas mokyklos psichologę, bet prieš tai norisi pasikalbėti ir su jumis, gal jūs žinote kažkokias priežastis?

JIS3 ir JI3. Tyli. Galvoja. Nedrįsta pasakyti, kad jie skiriasi.

PAVADUOTOJA. Gerai. Aš tada pasitikslinsiu, esam mokykloje girdėję iš kitų tėvelių, kažką apie tai kad jūs skiriatės. Ar tai tiesa ar ne?

Tyla.

JIS3. Nieko mes nesiskiriam. Taip, buvo čia tų sunkumų, bet čia mums.

JI3. Bet čia mums, o Mortai tai mes vis tiek skirdavom ir dėmesio, ir laiko.

JIS3. Gal kažkiek ir nesutarėm, bet dabar jau viskas gerai. Kažkaip susi... susikalbėjom, susiderinom. Mes šeimoj tada tikrai turėsime viską kažkaip... na mes viską patys išsispręsimė.

JI3. Na mes... Taip. Mes viską pabandykim patys išsispręsti. Aš galvoju, kad gal jai ir nereikia eiti pas tą psichologą. Juk Mortą, ji apie viską gali ir mums papasakoti...

PAVADUOTOJA. Klausykit, vakar tas vaikas kruvinai sužalojo kitą vaiką, jūs manot, kad aš kaip pavaduotoja, turėčiau nieko nedaryti?

JIS3. Nu palaukit. Tai ketvirtokė primušė berniuką - tai čia jau tragediją? Tai ją reikia iš karto pas psichologus siųsti? Kas ji, nesveika? Nu ką ji ten galėjo padaryti?

JIS4. Mes važiuom į ligoninę, nes Mariaus veidas buvo sudraskytas ir praskeltas antakis. Reikėjo siūti ir...

JIS3. Nu gerai, gerai, bet tai jūs norit pasakyti, kad Morta tiesiog iš niekur nieko puolė muštis? Jau nereikia čia man tų pasakų, Morta šiaip tokių nesąmonių nedaro?

JI3. Aš prisimenu, Morta man anksčiau pasakojo apie kažkokį klasioką Marių, kuris erzina visas merginas. Sakė, kad jis ten visą klasę terorizuoja.

JIS4. Ką?

JI3. Na taip, Morta pasakojo, kad jūsų Marius, visą klasę terorizuoja.

PAVADUOTOJA. Auklėtojos tikrai turi problemų su Marium, kartais klasėje jį sunku suvaldyti. Jam sunku nusėdėti vietoje, dažnai jis tą energiją išlieja, panaudoja erzindamas vaikus.

JIS4. Kas? Marius terorizuoja klasę? Aš nesuprantu, Aš vaiką vakar vežiau į ligoninę, o jūs dabar dar jį kaltinate, kad jis...

PAVADUOTOJA. Mes turime ir iš kitų tėvų nusiskundimų, apie tai, kad Marius tyčiojasi arba priekabauja prie savo klasiokų. Iš poros tėvų esame girdėję, kad...

JIS3. Aš taip ir sakiau, kad Morta negalėtų taip iš niekur nieko tiesiog pulti muštis... na ji mergaitė ... sportiška, bet ... ją kažkas turėjo išvesti iš kantrybės... jei kažkoks psichas prie jos lindo, tai ji matyt ir davė jam atgal...

JIS4. Na prašyčiau ramiau. Marius nėra psichas... Mariui, gal sunkiau su mokslais sekasi, bet čia dar tik ketvirta klasė... o jūsų dukrai tikrai reiktų psichologinės pagalbos, teisingai mokytoja sako...

JI3. Gerbiama pavaduoja, mūsų dukra tikriausiai gynėsi ir... Morta tikrai negalėtų...

PAVADUOTOJA. Kaip sakiau pradžioje čia ir Marius ir Morta turi problemų... kurias mes bandome spręsti, mes labai stengiamės užkirsti kelią patyčioms ir sukurti erdvę pagarbiam bendravimui... dažnai susiduriame su tuo, kad vaikai pravardžiuojasi...

JIS4. Nu palaukit, na tai visi vaikai pravardžiuojasi? Ar tik Marius? O kiti ne? Juk jie visi vaikai. O jūs vaikystėje nesipravardžiovot? Tai normalu. Vaikas prasivardžiuoja - ar čia problema? Problema, kad yra neadekvačių mergaičių, kurios gal išgirdusios vieną kitą pravardę puola draskyti veido ir sugeba praskelti antakį taip, kad vaiką reikia vežti į ligoninę.

JIS3. Jūs čia ką norite pasakyti...Morta yra gera mokinė

JIS3. Klausykit, jeigu nemokat suvaldyti vaiko... tai gal pas jus ten šeimoj kažkokios problemos (*pavaduotojai*). O tai ko jūs neklausiate jo, tai gal pas juo šeimoj kažkokios problemos? Gal jie skiriasi ir vaikas stresuoja? Kodėl jūs jo neklausiate apie skyrybas? Jis gi vienas atėjo, mes tai bent dviese. Mes sugebėjome surasti laiko, dėl savo Mortos. O jis tesugeba vienas ateiti ir dar vėluoja. Matyt, mamai, nelabai ir rūpi kaip jo sūneliui sekasi.

JIS4. Klausykit, Tu čia ... Marius yra... Palaukit, kieno vaikas vakar važiavo į ligoninę kieno vaikas čia yra nukentėjęs?

JIS3. Nu nejuokinkit. (*ironiškai*)Nu jo tikrai nukentėjęs, ketvirtoj klasėj mergaitė berniuką primušė. Nu nejuokinkit.

PAVADUOTOJA. (*įsiutus*) Prašau tvarkos. Prašau nurimti. Prašau pagarbos truputėlį, kaip bebūtų čia yra švietimo įstaigą ir mes kalbamės kaip suaugę taip? Ir prašau gerbti vienas kitą. Supraskite, mes bandome spręsti problemas, nes tiek Marius tiek Morta turi problemų. Ir mes prašome jūsų pagalbos. Padėkit savo vaikams. Jūs sakote pravardė nieko tokio? Jeigu padirbtumėte nors kiek mokykloje pamatytumėte... kad visi pykčiai, įskaudinimai, visos patyčios prasideda nuo ... tiesiog nuo paprastų, nekaltų pravardėlių.

20. Scena **PRIEŠAI ir DRAUGAI?**

JIS ir JIS1 patamsyje kažką taiso ar remontuoja.

JIS. O amerika yra kada mus apgynus?

JIS1. Tipo?

JIS. Vakar su sūnum kalbėjom... na žinai čia tos visos šventės buvo, trispalvės... galvoju, na reikia jam papasakot, kad žinotų... jie kažką ten mokykloje mokėsi, bet... žinai, kaip šiais laikais... internete visokių nesamonių gali prisiskaityt ir mokytojai nežinia ko gali primokyt. Tai reikia paaiškint sūnui, kad... na žodžiu, vis tiek jau ne mažas vaikas. Tai aš ir sakau, na, kad rusai buvo mus okupavę... kad penkiasdešimt metų laikė priespaudoj...

JIS1 Ne rusai, o sovietai.

JIS. Tai taip, bet kas tai jei ne rusai? Pasakysi sovietai, tai dar reikia aiškinti kas tie sovietai... dabar išvis tokios šalies nėra. Nu žodžiu, sakau... čia kaip su žmonėm, tipo vienas geras, kitas blogas, trečio nesuprasi. Ketvirtam - visai tas pats. Tai sakau ir valstybės tipo yra visokios. Tai va, sakau, rusai yra tokie tipo, agresyvūs. Na, tipo pikti, nes jie buvo mus užpuolę... Mes gynėmės, bet jie mus užėmė ir tipo laikė priespaudoj... penkiasdešimt metų ...o po to mes išsikovojom laisvę. Tipo. Nu, kad jie dar buvo atvažiavę su tankais prie televizijos bokšto ir mes tipo stovėjom susikibę rankomis, dainavom ir neleidom jiems... na ir iškovojom laisvę. Tai va jie vis tiek yra priešai... O jis žinai taip žiūri...aš jam sakau, tai va rusai buvo mus užpuolę ir jie yra kaip priešai, o amerikiečiai yra mūsų sąjungininkai... na kaip draugai... jis sako: "o kodėl?" Na

sakau, kad jie yra mūsų pusėje ir visada mums padės jei ištiks bėda... O jis sako: "o tai jie jau yra mus apgynę?"... tai aš tipo ir bandau suprasti ar amerikiečiai yra kada mus apgynę?

JIS1. O tai ką tu jam atsakei?

JIS. Ką? Ką? Sakau... aišku yra apgynę.

JIS.1 Na šiaip tai po antrojo pasaulinio kuro lietuviai ir traukėsi į miškus, nes tikėjo, kad Amerika įsikiš, bet...

JIS. Tai aš tai žinau... bet ką man jam reikėjo sakyti. Kad tipo čia šitie yra draugai, bet tipo neaišku ar jie draugai... na tipo. Jis gi dar nesupras. Po to išvis susinervinau kam man čia išvis reikėjo kalbėti. Gali per istorijos pamokas išmokyti.

21.Scena MOKYTOJŲ KAMBARYS

J11 ir J1 žiūrėdamos per pertrauką.

J11. Mhm...Nu kas naujo?

J1. Kur?

J11. Kur? Kur? Tai negi tavo klasė? Nepradėsi čia dabar apie mokinius kalbėti...

J1. Ai... laukiu savaitgalio.

J11. Nu nu...

J1. Eisiu į koncertą.

J11. Kokį?

J1. Trolių. *(turi omenyje "mumi trolį" rusų roko muzikos grupę)*

J11. Čia ta rusų grupė. O geras..."toniš toniš", ..."vsio užė nevažna"...

J1. Vyras bilietus nupirko. Mes su vyru dar paauglystėje visas tas dainas klausėm ir šokom... ir šiaip miela ... vyras bilietus nuperka. Bus kaip paauglystės prisiminimas. Sentimentai... Bet iki savaitgalio dar labai toli. O Kas pas tave?

J11. Taigi ruošiuosi tam auditui, po to su dvyliktokais dar kažkaip reikia integralus pakartot... prieš testą. Bet, kad jie nieko nesupranta. Nu ir taip aiškinu ir taip. Nieko nesupranta. Galvoju, gal aš čia senstu, bet anksčiau kažkaip taip pat aiškindavau ir viską suprasdavo, o šitie - nė bum bum.

J1. Ai, raminkis. Tavo reikalas išaiškinti. Jų reikalas mokytis. Nesimoko? O ką tu gali padaryti? Yra tėvai. Yra visuomenė. Kodėl tu turi už visus atsakyti? Ką tu čia už visus dirbsi?

J11. Ne, tai tame ir reikalas. Kad ta klasė... na jie mokosi... bet kažkaip nesupranta. Na vieni mažiau, kiti daugiau... bet, šiaip dauguma, kažkaip visai nesupranta... kažkaip man ir pačiai keista...

J1. Ai žinai, o ką tu gali padaryti? Ką tu čia plėšysies? Tau gal kas atlyginimą pakėlė? Pamokų padidino? Niekas tau nepadėkos. Nei tėvai, nei vaikai... tik dūra išvadins. Dar ateis Klemenčiavičiėnė *(pavaduotoja)* ir patikrins kaip tu pamokas vedi... bus tau vidinis auditas...

J11. O pas tave kas?

J1. Kas? Kas? ... Viskas tas pats. Dabar va klasės valandėlę su savo auklėtiniais turiu praveist. Kaip tingiu negaliu. Reikia apie profesijos pasirinkimą pašnekėt. Žinai, aiškinti jiems neaiškinus.

J11. O kitą savaitę į tuos kursus užsiregistruoju?

J1. Kokius kursus? Masažo?

J11. Masažo... taigi tie, kvalifikacijai kelt. kažkas, kaip ugdyti vaikų kritinį mąstymą ar panašiai...

Jl. Nu ką man jie naujo pasakys? Nu ko aš ten nežinau?

Jl1. Ne, tai aišku, bet man tai valandų trūksta... aš važiuosiu... pasiimt pažymėjimą. Po to be pažymėjimo... tai žiūrėk dar sumažins pamokų... Tikiuosi, kad jau ten pamaitins, nereikės, dar už savo pinigų pietus pirkti.

Jl. Pasvajok. O Žiūrėk... tai jei važiuosi į kvalifikacinį, tai kai būsi mieste, galėtum man tų gerų tympų nupirkt. Tų pačių, nes mano tai jau visai nusišėrė....

Suskamba skambutis. MOKYTOJOS toliau žiūri į telefonus.

Jl1.. Tau kuriam? (*kabinete*)

Jl. Kemseptintam. O tau?

Jl1. Penkiasdešimtas.

Jl. A, tai dar galim pabūt.

Jl1. Šitą matei?

Rodo viena kitai kažką telefone. Tamsa.

23 .Scena KALĖDOS

JlS. Apsirengęs pilnu kalėdų senelio kostiumu, aktyviai rengdamasis eina į scenos vidurį. Persirenginėja.

JlS.(*supykęs*) Eina šikt! Eina jie visi šikt! Eina nahui. Eina nahui. Blet, kaip mane užpiso. Daugiau jokių sušiktų dovanų. Jokių sušiktų eilėraščių. Jokių pasirodymų. Jokių sušiktų meškinų ir eglių. Jokių elnių ir kiškių. Eina jie visi nachui su savo karnavalais, su savo mokytojais ir mokiniais. Blet, tai jei jiems reikia kekšės, tai tegu ir užsisako kekšę. Nachui jiems kalėdų senio? Blet, kad išsityčiot? Kas aš jiems blet... čia karnavalas? Čia patyčios... kūrva, vos barzdos nenurovė. Eina šikt daugiau niekur aš neisiu. Eina šikt tos mokytojos su savo mokiniais. Kūrva, kūrva. Niekada gyvenime. Blet, tai bet tai visiškai nėra kultūros!!! Visiškai! Nachui!
(*monologas tęsiasi, kol kalėdų senelis persirengia.*)

Įeina Jl, apsirengus kaip iš karnavalo. (su blizgučiais, ir su lapės kauke). Gal truputį išgėrus, linksma.

Jl. Fantastika. Jūs mus išgelbėjote. Ačiū jums. Labai gerai. Visi labai patenkinti. Visi sako, va čia tai tikras Kalėdų senas... senis. Mes praeitais metais žinokit turėjome tokį senį, kad, o dieve. Baisu net prisimint. Ačiū jums labai...

(*Jl. duoda jam vokelį*)

Jl. Ačiū. Tikrai. Jūs mus įkvepiate būti geresniais. O gal galite dar rytoj? Mes rytoj turėsime mokytojų kolektyvo žiburėlį? Pagalvojom, kad būtų puiku toks senis. Žinot, kolektyvas mūsų moteriškas, ir vienas kitas vyriškis visada praskaidrina nuotaiką.

Jis ir Jl žiūri vien į kitą.

Jl. Na galėtumėt ir šiaip pabūt ir seniu persirengt, o vėliau pasilikti.. užkasti ... pašokti...Visai linksma būna mūsų žiburėliuose

JIS ir JI žiūri vien į kitą.

Jl. Mes paprastai tai traukiame dovanas, bet šiais metais galvojome... jus pamatėm... kad toks linksmas senis... Tai kaip?

Jis ir Ji žiūri vienas į kitą.

Jl. Ne, tai ne.

JIS. Kelintą ?

Tamsa.

24 .Scena GĖRIS ir BLOGIS

Jl. Aš tikrai stengiuosi būti gera mama. Ir žinote, man visai nesunku juos migdyti ar ryte vežti į darželį ir į mokyklą. Nesunku juos sekmadienį ryte vesti į spektaklius, ar eiti į parką. Nesunku keltis naktimis ir būti prie jų lovos, kai jie serga ar kai eilinį kartą susapnavo kokią nesąmonę. Man sunkiausia... pasakyti kas yra blogai ir kas yra gerai. Pasakyti yra paprasta, bet po to iškart kyla klausimas kodėl? Ir tai yra sunkiausia. Aš ir pati nežinau. Kartais klausiu savęs, kodėl tai gerai ar blogai? Tai gerai, kai klausia paprastomis temomis - "iš kur atsiranda vaikai?" ar "kuo skiriasi vyras ir moteris?". Bet pavyzdžiui vaikystėje man sakydavo, "nerodyk pirštu, negražu." Kažkodėl tėvai pykdavo. O kodėl negražu rodyt pirštu? Ir galvoju, ką daryt kai mano vaikas rodo pirštu į kažką kas jam įdomu. O kas čia blogo? Tegul rodo.

Bet... bet ką daryt... pavyzdžiui...aš nežinau kaip elgtis kai mano vaikas pasako, kad jis nori visus išžudyti. Aišku, jis dar mažas ir aš jam kalbu, kad taip yra negerai ir kodėl negerai ir visa kita... bet jeigu visi gali tapti kuo panorėję, o jis nori tapti žudiku... o jeigu jis nori sunaikinti viską. Ir klausia - "iš kur atsirado blogis?" Jam įdomu- blogis. Vaikai... jie... net jeigu jie vėliau užmiega ir atrodo kaip angeliukai aš kartais save pagaunu galvojant, kad vaikai iš prigimties yra blogi... jie nori daryti blogį... o mūsų, tėvų užduotis kovoti su tuo blogiu... kai skaitom pasakas ir gėris visada nugali blogį. Bet iš kur tas blogis atsiranda? Jei reikia nuolatos su juo kovoti... Atrodo taip, kad jis (blogis) nuolatos čia yra, o gėrį nuolatos reikia kurti, stengtis, dirbti... nes jei nesistengsi, įsivešės blogis... jie kažkuo nepasidalins, jie susipyks, jie susimuš, įjunk viryklę, paliks vandenį, užtvindys kambarius, padegs namus, pradės rūkyt, iškris pro balkoną, palys po mašina, ar nukris nuo lieptelio į vandenį, nuskęs. Jei nieko nedarysi tikrai atsitiks kažkas blogo... ir tas blogo atsitiks dėl to... kad aplink yra vaikai...man kartais atrodo, kad vaikai iš prigimties yra blogi... o mes turime juos išmokyti gėrio... bet tada išeina, kad gėris tėra, ką mes - suaugę susigalvojam. Jei mes išnyktumėme , tai gėrio... (*irgi nebeliktų*) Ai, žodžiu, kažką čia nusišnekėjau. Sako iš to išaugama... Bet aš tikrai... tikrai kartais save pagaunu kartais galvojant, kad nesuprantu kas yra kas?

25. Scena ŽENKLAI

JIS šiek tiek sumišęs, aktyvus, gal net šiek tiek isteriškas.

JIS. O kaip žinot, ar tavo sūnus gėjus ar ne?

Šviesa

JIS1. Oho.

JIS. Na, aš galvoju, gal yra kažkokie ženklai... na, juk turėtų būt kažkokie ženklai dar vaikystėje... na, iš kurių matytųsi ar vaikas heteroseksualus ar homoseksualus.

JIS1. O kaip tau atrodo?

JIS. Kas?

JIS1. Kaip tau atrodo kaip tėvui?

JIS. Kaip man atrodo? O tau?

JIS1. Kas man?

JIS. Na, o kaip atrodo? Tu juk turi vaikų, taip?

JIS1. Taip.

JIS. Tai kaip tau atrodo? Jie lesbietė ir gėjus, ar jie normalūs?

JIS1. O ką aš žinau?

JIS. Tai tau vienodai?

JIS1. Ne.

JIS. Tai kaip tu žinai?

JIS1. Nu... nežinau... kažkaip jaučiu...

JIS. Ką jauti?

JIS1. Na jaučiu, kad jie normalūs. Na, ne normalūs bet...

JIS. Bet kokie?

JIS1. Normalūs!!! Tiesiog reiktų sakyti, kad heteroseksualūs... nes būti gėjumi irgi nėra nenormalu...

JIS. Man nusišikt kaip reikia sakyti, aš galvoju ką daryt? Manęs vakar vaikas paklausė... na, jis žiūrėjo tą sušiktą pasaką... gražuolė ir pabaisa... ir jis paklausė... kodėl ta gražuolė įsimylėjo tą pabaisą... jobšikmat... ką aš žinau? Na tiesiog, nes tokia istorija... na nes merginos dažniausiai įsimyli vaikus, o vaikinai merginas...o jis sako, kad ji dar nežinojo, kad jis vaikas, jis atrodė kaip pabaisa... na taip bet ji (ta gražuolė) jautė, kad viduje to pabaisos yra vaikas ir ji jį įsimylėjo. "Bet iš kur ji žinojo, kad ta pabaisa vaikas?"... na, ji nežinojo... "tai kaip ji jį įsimylėjo?"... na, ji nežinojo, bet jautė...Merginos myli vaikus, o vaikinai merginas. Ir tada jis paklausė... "o ar gali vyras mylėti vyrą?"... jobšikmat... va čia mane iškirto... kaip jis taip sugalvojo... nesuprantu... iš kur jis ištraukė? Kas jam susišvietė... sakau na, kad dažniausiai moterys myli vyrus, o vyrai myli moteris... Tada jis sako, bet aš myliu, tave tėti...na taip... aš jam pasakiau, kad aš jį irgi myliu... bet... čia meilė kitokia... ten kitokia... jis klausia, o kokio?... juk tu myli mamą, aš myliu tave, tu myli mane ir sesę... na, aš jam ten po to bandžiau išaiškinti, kad mes šeima... kad čia viskas truputį kitaip...žodžiu visai susinarpliojau...

JIS1. O su kuo jis žaidžia?

JIS. Ta prasme... su savim? Ar jis žaidžia su savim? Ką aš žinau..

JIS1. Ne. Na, ar jis žaidžia su mašinomis ir robotais ar...?

JIS. Nu žaidžia... su robotais, bet žaidžia ir su kiškiais. ... ooo (*lyg prisiminęs*)...jis su sese žaidė su mamos lūpdažiais... jie ten persirenginėjo mamos rūbais... viskas, reikia uždraust jam persirenginėti...

JIS1. Uždrausk... uždrausk persirenginėt...
 JIS. Nors, man vaikystėj irgi patikdavo persirenginėti...
 JIS1. Man irgi patikdavo persirenginėti...
 JIS. Rimtai?
 JIS1. Jo... prisimenu smagiausias žaidimas, kai mes su broliu persirengdavome tėvų rūbais jis tėčio, o aš mamos...
 JIS. Aš tai brolio neturėjau... tiesiog užsidėdavau mamos aukštakulnius ir “važiuodavau į darbą?”
 JIS1. Na neee...persirenginėjimai ir tas potraukis, tai čia... du skirtingi dalykai...

pauzė

JIS. O iš kur žinoti ar tu... ar ne...?

Jie žiūri vienas į kitą.

JIS. (*užtikrintai*) Ne ... neeee..
 JIS1. (*užtikrintai*) Neeeee... ne... tikrai ne...

Nejauki pauzė, jie kažką intensyviai galvodami žiūri į šalis... vėliau (pamainomis) viens į kitą... tada vėl į šalis... tada vienas į kitą... jų žvilgsniai susitinka... jie žiūri vienas į kitą...ilgai... per ilgai... jie lėtai linksta gal viens link kito...

Tamsa

26. Scena ŠEIMA

Ji rankose laiko kažkokį popierių (neigiamas nutarimas dėl vaiko globos).

Jl. (*garsiai, piktai*) Bybiai!!! Bybiai... by...biai ... Kas jie tokie.... kad spręstų... bybiai...
 JI1. Nusiramink. Tai nieko nepakeis.
 Jl. Bet gal dar galima kažką padaryti? Imk, perskaityk tu gi advokatė...

Ji duoda popieriaus lapą su viltimi, kad kažkas čia pasikeis.

JI1. Aš skaičiau... (*ji apgailestaudama linguoja galva į šalis “NE”*)
 Jl. Bybiai... By... biai... tai ką geriau... tai tegu vaikas gyvena vaikų namuose? Vaikų namuose? Eina šikt... Kas jie tokie, kad spręstų.
 JI1. Nusiramink.
 Jl. Ne, aš nenusiraminsiu. By...biai...Bybiai...tai negi geriau, kad vaikas augtų fiziškai ir psichiškai prievartaujamas, negu normaliuose namuose.
 JI1. Su žodžiu “normalus” reiktų atsargiau...
 Jl. Kodėl? Čia yra normalūs namai! Ko čia trūksta? Tualetu? Vonios? Virtuvės? Ko? Vaikų kambarys ir tas yra... ko čia nėra? maisto?... Ko?
 JI1. Tu gi puikiai supranti...

pauzė

Jl. *(beveik su ašarom akyse)* Ne!!! Aš nesuprantu!!! Nepyk, aš tikrai nesuprantu... Blet kas čia blet per visuomenė? Valstybė? Vaikas gali gyventi, vaikų namuose, kur prievarta, patyčios. Jis gali gyventi neturėdamas nei tėčio, nei mamos... tik nuolatos besikeičiančias auklytes.... tu gi pati ten viską matei... ir kuo tai yra normaliau, jei jis gyventų pas mus. Turėtų savo kambarį. Turėtų savo lovą. Viską turėtų, o vietoj visų tų auklėtojų, kurios atidirba savo etatą, būtų dvi... mylinčios... mamos. Kas čia blogo?

Jl1. Blogo? Nieko. Tiktai... tai nenormalu.

Jl. O tai kas normalu?!!! Kas?

Jl1. Teisme kiekvieną dieną matau, kas yra normalu... Normalu, kad viena mama... ar vienas tėtis užaugina vaiką... normalu, kad vaikas kas mėnesį važiuoja gyventi tai pas tėtį, tai pas mamą... normalu, kad vaikas užauga išvis nematydamas tėvų, tik su seneliais. Vaikas užaugęs tvarte, su gyvuliais irgi matyt yra daug normaliau, nei... Jie galvoja apie vaiką...

Jl. O apie ką tada mes galvojam, jei ne apie vaiką?

Apie ką? Tai kur tam vaikui geriau? Toj įstaigoj ar čia?

Jl1. Jie galvoja, kad ...

Jl. Jie galvoja... jie galvoja... Tu taip kalbi... taip lyg tu nenorėtum to vaiko... lyg tu jo nenorėtum

Jl1. Aš noriu, paklausyk... aš tikrai noriu... gi yra ta galimybė, kad mes galėtumėm susirasti vyrą nuo kurio pastotumėm... tu arba aš...

Jl. Mes gi jau kalbėjom apie tai. Tik nepradėk man vėl kišti to savo klasioko chirurgo... Bet koks vyras po to norės savo vaiko...

Jl1. Galima sumokėti jam...

Jl. Bet kas su mumis negerai? Tegū tie politikai ten galvoja ir kalba ką nori. Šeima? Nešeima? Koks skirtumas? Mes ką? Prasigėrę? Ne. Mes narkomanės? Ne. Mes be išsilavinimo? Mes ką pinigų neuždirbame? Mokesčių nemokam? Kodėl medicinos sesuo ir advokatė negali užauginti vaiko savo namuose?

Jl1. Na, ką man tau pasakyti?

Jl. Tiesą... Tiesą... kas su mumis negerai...

Jl1. Viskas su mumis gerai... *(nusišypso ir bando paguosti)* Jaš irgi nesuprantu, kodėl dvi atsakingos moterys negali rūpintis vienu vaikeliu. Gyventumėme mes prieš daugiau nei šimtą metų, nebūtų jokių problemų, tiesiog priglaudi vaiką kuriam tikrai reikia pagalbos, maitini jį... rūpiniesi... o dabar... dabar yra įstatymai ir institucijos, komisijos, politikai, rinkimai... o mes... kaip advokatė tau pasakysiu... įstatymiškai, mes - niekas.

Paузė

Jl. O tu turi to savo klasioko telefoną?

27 scena POLITIKAS

Jl1. Nuoširdžiai, pasitikinčiai, draugiškai gal net kiek "Tėviškai" žvelgia į žiūrovus. Kalbėdamas karts nuo karto truputį lyg sutrinka (prisimena) ir vėl grįžta prie žiūrovų.

JIS1. Mieli Tėveliai ir mamos, giminės ir artimieji... Aš noriu jums padėkoti. Noriu tiesiog pasakyti - ačiū. Žinau, kad jūsų darbas niekada nesibaigia, bet dabar jūs jau galite lengviau atsipūsti, galite pasidžiaugti, ši akimirka yra ir jums. Tad - Ačiū. O dabar kreipiuosi į jus, mielieji.

(nusišypso, kaip geras draugas) Aš labai gerai suprantu, kaip jūs dabar jaučiatės. Prieš daugelį metų aš sėdėjau lygiai taip, kaip ir jūs. Būtent čia, šioje salėje. Lygiai taip pat, kaip ir jūs klausiau visų kalbų, visų palinkėjimų. Taip... palaikymas yra svarbu... bet žodžiai lieka tik žodžiais... aš labai nemėgstu visų tų skambių frazių, politikavimų - "žvelgdamas į jus matau mūsų šalies ateitį...", "Jūs esate geresni..." "Jūs sukursite naują, geresnį pasaulį..."

Aš palinkėsiu jums, visų pirma būkite...egoistais. Galvokite apie save. Pagalvokite, ko aš noriu? Ne ko visi nori? O ko aš noriu? Kaip aš galiu būti stipresnis? Kas man galėtų padėti? Kaip aš galiu užsidirbti daugiau pinigų?

Aš pradėjau nuo to, kad ploviau mašinas, pardavinėjau batus, nešiojau popierius iš vieno kabineto į kitą... ir ar aš to gailiuosi? Ne. Pasakysiu labai egoistiškai, tai mane augino. Jeigu ne visi tie maži, gal net dabar juokingai skambantys darbai aš nestovėčiau čia. Kiekvienas, kad ir mažiausias darbas gali būti kančia, arba... tai gali būti ir dar vienas žingsnelis link jūsų karjeros. Dar viena pamoka. Dar viena patirtis stiprinanti mane. Todėl nebijokite, išnaudokite visas galimybes, dirbkite, klyskite ir mokykitės. Nelaukite ateities. Ateitis yra dabar. Po valandos ar dviejų jūs prisijungsite prie visų tų *(su šypsena)* "Suaugusių" žmonių. Ir mes kartu kursime mūsų šalies ateitį. Aš kviečiu jus - išnaudokite savo mintis ir žinias kaip ginklą, kaip... džadajų šviesos kardą. Ir nereikia siekti valstybės gerovės. Būkite egoistai, siekite savo gerovės. Darykite tai kas jūsų gyvenimą padarys geresniu, jei kažko negaunate iš valstybės, eikite mitinguokite, kelkite klausimus, būkite nepatenkinti, balsuokite tik už tuos kurie jūsų gyvenimą padarys geresniu. Nes jūsų gerovė ir yra valstybės gerovė. Jūs esate laisvės karta. Jūs esate nepriklausomybės karta.

Mūsų šalies rodikliai ir socialinės apklausos rodo, kad mūsų šalis brenda iš to korupcijos ir melo liūno, mes tampame pilietine visuomene. *(Jis išsitraukia kortelę, paskaito tekstą, tęsia toliau.)* Darželiai, mokyklos ir universitetai sulaukė naujų reformų ir papildomo finansavimo.

Jūs šiandien baigiate universitetą ir išeinate į gyvenimą. *(Jis išsitraukia kortelę, paskaito tekstą, tęsia toliau.)* Mieli absolventai, gera matyt jūsų degančias akis ir ryžtingus žvilgsnius, bet baigiant kalbą norėčiau grįžti prie tėvelių ir mamų... Aš jaučiu tą gumulą jūsų gerklėse ir žinau - ašaros tvenksis akyse, kai bus teikiami diplomai... jūsų paukščiukai užaugo, leiskite jiems skristi... leiskite jiems keisti pasaulį...

Jam suskamba telefonas. Jis lyg prabunda. Jis visiškai nesijaudindamas atsiliepia.

JIS1.*(gyvai)* Labas mama... ką?... Kas?... nu mama, repetuoju... kalbą kaip kokią kalbą. Na rytoj eisiu į universitetą, diplomų teikimai... gera, gera ta kalba... klausyk... o mama, o ko tu skambini? Ką? Kažkas nutiko? Na aš suprantu.... Ką? Mama...Nepakeisiu aš gi dabar pats to įstatymo... viskas daug sudėtingiau... Mamaaaaa.

Tamsa.

28Scena Pas psichologą (Apie vaikus ir naują kartą, technologijas)Vesta

J11. Aš nesuprantu iš kur tai? Mano vaikai, jie... tokie įsitempę. Aš pagaminu jiems valgyt. Mes sėdim valgom visi kartu prie stalo, o jie tokie įsitempę. Klausiu: Ar kas atsitiko? O jie

- Ne. Nieko. Viskas gerai. Ir aš nesuprantu, aš juk matau, kad kažkas yra, aš juk juos nuo vaikystės... sakau: Jūs galite man pasakyti. Aš nepyksių, mes gi galim pasikalbėti. O jie: Mama, viskas gerai. Viskas gerai. Tas "viskas gerai"... Man nieko nėra baisiau už tą - "Viskas gerai". "Viskas gerai" Jau geriau jie pyktų, šauktų, réktų. O dabar tik šypsosi ir - "Viskas gerai, mama. Viskas gerai." ir niekaip negaliu suprasti, ko jie tokie įsitempę? Nu gerai, tai gerai. Viskas gerai. Ir man viskas gerai. Va, sėdžiu ir man viskas gerai.

12. Scena LABDARA

JIS. Šiandien mūsų firma vežė labdarą vaikams į tą centrą. Tie vaikai... jie tokie... pasiilgę... Ištraukėm maišus su žaislais. "Mums žaislų nereikia" sako. "Mes žaislų turim". Jūs su mumis pabūkit, gerai?

pauzė

JIS. Tai tiesiog buvom. Keista. Sėdėjom kartu ir viskas. Po to mane du vaikai apsikabino. Tiesiog. Aš, šiaip, savo vaikų neturiu. Tik giminaičius. Tai buvo keista. Tiesiog. Žiūrėjau į tuos mūsų maišus. Į tas dovanas... ir visai kažkaip ne taip viską įsivaizdavau. Įsivaizdavau, kad jie atbėgs, išpakuos dovanas. O dabar sėdim apsikabinę ir viskas. Po to vienas vaikas pasiėmė lapą ir pradėjo piešti. Klausiu - kas čia? Sako - "Suaugusių pasaulis". Aš žiūriu į tuos mūsų atsivežtus maišus ir klausiu - "O ko tu labiausiai norėtum dovanų?" Jis sako - "Aš labiausiai norėčiau, kuo greičiau - užaugti". Klausiu - "O kodėl, tu nori užaugti?". Tada jis taip žiūrėjo į mane... kažkaip taip kaip suaugęs... jam kokie septyni ar aštuoni metai, o žvilgsnis, kaip suaugusio... sako: "Aš noriu, kuo greičiau užaugti... (*šnibžda*) kad man niekas nepistų proto."

29 Scena VAŽIUOK, VAIKELI

JI. Šiandien mes su Morta kalbėjom apie ateitį... Keista... ji visai kitaip viską įsivaizduoja...ji man pasakė: "Mama, baik. Tu ką? Tu nori, kad aš dirbčiau tą patį. Tiek pat kiek ir tu. Tu pažiūrėk, kiek tu dirbi... tavo ligoninės, ten kur tu dirbi...tu gi dirbi dieną naktį, tau gi skambina ir vakare ir ryte...". Aš sakau: "Taip, bet man patinka mano darbas. Aš turiu tokią galimybę... galimybę nors kažką padaryti, kad mūsų šalyje būtų geriau gyventi. Kad žmonės norėtų gyventi mūsų šalyje." Ir tikrai aš gi dirbu, stengiuosi, kad ir mano vaikams šitoj šalį būtų geriau gyventi. O dukra sako: "Mama, atsipeikėk. Tu pažiūrėk ar kas nors tai vertina? Ar kas nors vertina Tavo tą darbą? Mama aš tave labai myliu... Tu viena mus užauginai... ar kas padėjo? Visą save darbui atidavei... Ar kas nors tai vertina? "Aš kažkaip sutrikau... gūžčioju pečiais. O ji sako: "Mama, tu nori, kad ir aš taip gyvenčiau? Kad dirbčiau dieną naktį, kad mano darbo nieks nevertintų, galiausiai į tą pačią ligoninę per tą darbą atsigulčiau? Ar tu man to nori? Ar man linki, kad kaip ir tu dar pati būdama vaikas, aš ištekėčiau ir vaikų susilaukčiau??? Ne, tikrai ne. Mama, aš noriu pagyvent. Aš klausiu - tai negi tau atrodo, kad aš negyvenu, kad mamos negyvena? O tai ką jos tada daro? Ji man: "Mama, tu nereaguok taip jautriai ir

kardinaliai. Aš tiesiog, noriu pasakyti, kad dabar visai kitaip viskas, kad jau seniai praėjo tie laikai, kai jaunų merginų svajonė buvo kuo greičiau išėiti iš tėvų namų, susituokti ir pastoti.” O tai kokia dabar merginų svajonė? Kokia tavo svajonė? “ Aš noriu... pagyventi, keliauti, noriu pati surasti tai kas man svarbu... mama aš noriu būti laiminga”. Klausiu- tai tau atrodo, kad aš nelaiminga? Ji taip keistai pasižiūrėjo į mane, taip skvarbiai įdėmiai ir paklausė - “O laiminga?”. Sėdžiu, žiūriu į ją. O ji, tokia suaugus, tokia tikra. Sakau - “Ne, vaikel, nenoriu tau to paties. Važiuk vaikel, važiuk ieškok savo laimės”

30 Scena SUAUGĘS. (Rokas)

JIS. Labai gerai atsimenu tą akimirką, kai tai įvyko. Tai buvo ta akimirka kai paėmiau ją pirmą kartą ant rankų. Švelniai laikiau jos galvytę ir žiūrėjau į tą susiraukusį, paraudusį veidelį, į tas užmerktas akis, į tuos kumščiuokus. Ir negalėjau suprast kas čia vyksta. Ta prasme, aš aiškiai supratau kas vyksta, aš supratau, kad man gimė duktė, kad tapau tėčiu, kad esu ligoninėje, kad viskas praėjo sėkmingai, bet vyko kažkas dar... kažkas ko tą akimirką aš dar tikrai nesupratau, bet pajutau. Kaip čia pasakyti? (*mąsto*)... tą akimirką... aš ... tiesiog tapau suaugusiu. Na, aš jau seniai buvau pilnametis... bet tas pilnametis iki šios akimirkos... buvo tiesiog, pilnametis galintis balsuoti, vairuoti, gerti alkoholį, galintis kažką dirbti, įsivaizduojantis kad viskas čia aišku... o tą akimirką aš tapau suaugusiu... juk šiaip tai, aš esu aš... aš juk irgi kaip vaikas visko noriu, visko prisigalvoju... bet kai tik šalia atsiranda ji... tokia mažytė... tokia... staiga aš tampusuaugusiu... Ir tai prasidėjo būtent tada... ligoninėj...

Tą akimirką... viskas kažkaip vėl prasideda iš naujo... tu vėl iš naujo gimsti... gimsti suaugusiu... vėl nieko nebežinai, nebemoki, stovi ligoninėje laikai ją ant rankų, lyg ir ašaros akyse, lyg ir išgąstis, lyg ir baimė, lyg ir džiaugsmas... tą akimirką nieko nesupranti, tik jauti, kad patekai į naują, tau visai nepažįstamą pasaulį... ir tada giliai, giliai įkvepi pirmą gurkšnį oro...

31. Scena LIGONINĖ

Ligoninės palata. Lovoje guli JIS (TĒVAS). Girdisi medicinos aparatų palaikomas kvėpavimas, veikimas. Kurį laiką nieko nevyksta, girdime tik aparatų veikimą ir “kvėpavimą”.

JIS (TĒVAS) Guli lovoje, užsimerkęs. JIS (SŪNUS) stovi priešais lovą laikydamas gėlių puokštę. JIS (TĒVAS) prabunda. Kurį laiką nieko nevyksta jie tiesiog žiūri vienas į kitą ir šypsosi.

JIS (TĒVAS). Mariau?...

JIS (SŪNUS). Kaip tu?

JIS(TĒVAS). Atnešei gėlių?

JIS(SŪNUS). Mama liepė. Sakė “nunešk”. Čia iš ceremonijos.

JIS(TĒVAS). Tai kur man jas dėti? Aš net nežinau kur čia vaza.

JIS(SŪNUS). Aš galiu nueit pas seselę paklaust.

JIS(TĒVAS). Palauk. Niekur tu neik. Leisk man į Tave dar pažiūrėti. (*paузė*) Tai kaip ten sekėsi? Viskas gerai?

JIS(SŪNUS). O kas ten galėjo būti blogai?

JIS(TĒVAS). Sveikinu.

JIS(SŪNUS). Ačiū, Tėti.

JIS(TĒVAS). Ateik, apkabinsiu.

JIS (SŪNUS) prieina prie lovos. JIE apsikabina.

JIS(TĒVAS). Tai kas į ceremoniją atvažiavo?

JIS(SŪNUS). Na kaip ir visi kas...

JIS(TĒVAS)(*su mažu kartėliu*). Turėjau ir aš ten būti.

JIS(SŪNUS). Viskas gerai. Ten ir taip buvo pakankamai ankšta. Nebuvo kuo kvėpuoti. O be to, ko tu ten nematęs? Tiesiog, pompastiškas ... formalumas.

JIS (TĒVAS).(su šypsena) Nieko tu nesupranti. Kai pats turėsi vaikų, suprasi, kai tavo vaikas gauna diplomą... O tau reikia gulėti ligoninėj dėl ... velniai žino ko ... infekcija ne infekcija... virusas ne virusas...

JIS(SŪNUS). Aš galiu Tau nuotraukas parodyti. O tu gerai jauties?

JIS (TĒVAS). Tai va, kad nežinau. Niekas nieko nesako ir nesuprantu, ar nieks nežino, ar man nesako? Mama Tau nieko neminėjo? Nesakė, kada bus tie tyrimų rezultatai?

JIS(SŪNUS). Ne, nieko nežinau.

JIS (TĒVAS). Na kas čia per viduramžiai? Viską tiria, šviečia, niekaip negali rast kas čia yra. Aš nujaučiu, kad jie kažkaip ne viską man sako...

JIS(SŪNUS). Kas?

JIS (TĒVAS). Gydytojai

JIS(SŪNUS). Na, baik tėti. Kodėl turėtų tau nesakyti... tai gi jie gydytojai, jie irgi nori....

JIS (TĒVAS) Tu eik paprašyk, jų tų tyrimų. Tu juk dabar irgi diplomuotas... galėtum čia jiems paaiškint. Kaip čia reikia tėvą gydyt... Tu gi gydytojas dabar, tai galėtum mane iš čia išrašyti.

Tėvas linksmi juokiasi, sūnus tik žiūri ir tyli.

JIS (SŪNUS) ... O kaip tu jautiesi?

JIS (TĒVAS). Na kaip... svaigsta ta galva... silpnumas kažkoks yra ir tas šonas niekaip nepraeina. Kainuoja čia man energijos. Niekada negalvoju, kad gulėt ligoninėj toks sunkus darbas. Na ir nuobodybė. Aš gi niekad nesu gulėjęs jokioj ligoninėj. Na, gal nebent per gimimą. (*šypsosi*)

JIS(SŪNUS). Tai kur man tas gėles dėti?

JIS (TĒVAS). Ai, dėk ant lovos. Vis tiek čia man greit keis patalynę...

Jis padeda gėles ant lovos, kojūgalyje.

JIS (SŪNUS). Tai kas dar laukia?

JIS (TĒVAS). Nieko. Viskas... šiandien jau jokių procedūrų. Va neseniai suleido paskutinius vaistus tai nežinau, lyg ir sakė, kad gali migdyti. Bet nepanašu. (*šypsosi*)

JIS(SŪNUS). Tai svarbu, kad gerai jautiesi.

JIS (TĒVAS). Nelabai. Tai eisite švęsti?

JIS(SŪNUS). Vakare... Dabar visi su giminėm pabūna, o vakare eisim į miestą. Kažkas ten užsakyta... Žodžiu...na

JIS (TĒVAS). O kiek jūsų kurse merginų?

JIS(SŪNUS) Penkiolika.

.JIS (TĒVAS). Tai galėjai atvesti čia, būtume susipažinę...

JIS(SŪNUS). Tai galėjai ateit į ceremoniją, būčiau supažindinęs...

JIS (TĒVAS). O būčiau ir atėjęs tik, kad ir čia man jaunų medikių su baltais chalatais užtenka.

JIS(SŪNUS). Tai va, va, va ... Negali skųstis.

JIS (TĒVAS). Aš ir nesiskundžiu. Tik jūs ten švęsdami... su protu gerai? Dabar jau tu daktaras, tai ir elkis...

JIS(SŪNUS). (*šypsodamasis*) Gerai, gerai...

JIS (TĒVAS). Žinai, kai tu buvai mažas, aš buvau komandiruotėje. Na, jūs likot su mama namie. Aš buvau, gal tik truputį vyresnis nei tu, bet žodžiu, tavo metų, aš jau buvau vedęs...Tai toj komandiruotėje... mes irgi nusprendėm susitikt visa kompanija bare. Ir staiga paaiškėjo, kad nieks negali. O aš taip norėjau su draugais pasėdėti, bet niekas negalėjo. Na, bet aš nebūčiau aš, aš vis tiek nuėjau į tą barą. Atsisėdau. Kažko užsisakiau. Sėdžiu. Vienas. Nėr ką daryt nors tu ką. Ir tada suskambo telefonas. Pagalvoju, kad gal kas iš kolegų. Bet ten buvai tu.

JIS (SŪNUS). Kaip tai aš? Juk sakei, kad aš buvau tik kelių metų.

JIS (TĒVAS). Na, man skambino mama, bet ji pasakė, kad tu nori pakalbėti su manimi. Ir tu buvai išsigandęs, kad aš išvažiauvau, pabėgau ir nebegrįšiu... tu klykei man į ausį, kad tavo draugas tau priešnekėjo, kad aš mirsiu.

JIS (SŪNUS) Tėti, tu jau šimtą kartų šitą istoriją...

JIS (TĒVAS). Pasakojau?

JIS (SŪNUS). Taip... na ir kad tu grįžai, o aš tau buvau nupiešęs tris piešinius, o tu man pamiršai nupirkti lauktuvių. Ir kad mama ištraukė savo saldainių iš spintelės ir padovanojo man, lyg kad tai būtų tavo lauktuvis. Ir kad aš visą savaitę verkiau, kai tu išeidavai į darbą, nes man atrodė, kad tu mirsi ir negrįši...

JIS (TĒVAS). Aaa... tikrai... žinai, man tie vaistai matyt jau veikia. Kažkaip man akys baisiai merkiasi. Aš užsimerksiu gerai. Klausyk, pasakyk mamai, kad mane greičiau iš čia išrašytų ir kad išsiaiškintų, tai kas man čia yra? Ar tie gydytojai rado ką nors, ar ne? O tu tikrai nieko nežinai?

JIS (SŪNUS) tyli ir žiūri į tėtį. Jis užmerkia akis.

JIS (TĒVAS).(užsimerkęs) O ko tu tyli? (*trumpam pramerkia akis*) Tai tu žinai ką nors ar nežinai? (*užsimerkia*) Tu gi gydytojas? Kiek čia man dar reikės būti? Jie gal visi tikisi, kad aš čia numirsiu... Aha...Gali pasvajot... ne ant tokio pataikė... aš dar tavo vestuvėse šoksiu... aš...o tavo grupiokės... jos... (*užmiega*)

JIS (SŪNUS). Miegok tėti. Miegok. Tu nemirsi. Tu niekada, niekada nemirsi. (*Tu gyvensi amžinai. Tu niekada nemirsi.*)

JIS (SŪNUS) apkloja JĮ (TĒVA). Atsisėda ant lovos krašto. Sėdi. Lyg ir iš nuovargio , lyg ir iš susijaudinimo susiema veidą rankomis.

Tamsa.

32. Scena. Sėkmės

Jl. Tai štai ir viskas?

Jl1. Taip.

Pauzė.

Jl1 Kodėl viskas? Čia ne viskas, čia gi niekas nesibaigia...

Jl. Taip, taip... žinau

Jl1. Mama, tu verki?

Jl. Ne, ne...

pauzė.

Jl. Tu kai nuskrisi...

Jl1. Mama, ...

Jl. Būtinai paskambink,

Jl1. Nieko man neatsitiks...

Jl. Arba žinutę kokią parašyk...

Jl1. Mama, aš gi susitarus, mane pasitiks...

Jl. Tai parašyk, kad nuskridai...

Jl1. Mama...

Jl. Morta, na ar sunku?

Jl1. Ne... nu gerai... būtinai parašysiu...

Jl1. Mama aš tave myliu.

Jl. Aš žinau, žinau, kad myli... tai paskambink, kai...

Jl1. Mama, nesirūpink, man viskas bus gerai...

Jl. Taip. Tau viskas bus gerai.

Jl1. O kas man gali būti blogai?

Jl. O kas tau gali būti blogai?

Jl1. Grįšiu už keturių mėnesių.

Jl. Aha... Tu žinai...

Jl1. Ką?

Jl. Aš esu laiminga, kad tave turiu...

Jl1. Mama.

Jl. Jau kaip ir laikas.

Jl1. Aš žinau.

Jl. Tai eik.

Jl1. Gerai.

Jl. Tai viskas.

Jl1. Tai viskas. Na ne viskas... o tiesiog reikia skrist.

Jl. Taip.

Jl1. Taip.

Jl. Gerai.

Jl1. Gerai.

Jl. Sėkmės.
Jl1. Sėkmės.

Jos apsikabina ir atsisveikina. Dukra išeina. Mama lieka stovėti. Vėliau išeina. Scenos gilumoje taip pat įsišviečia kitos poros, kurios irgi atsisveikina. Dukros su sūnumis. Tėvai su dukromis. Tėvai su sūnumis ir t.t.

tamsa

33.Scena ŠOKIS.

Skambant lopšinės muzikai, JIS aprengtas tik sauskelnėmis, šoka modernaus šokio kompoziciją, kurios pagrindinis tikslas judesio ir šokio pagalba kuo labiau atspindėti norinčio, bet negalinčio užmigti vaiko savijautą. Vėliau į pačią pabaigą visi aktoriai aprengti "kūdikių" rūbais ir sauskelnėmis eina į sceną. Visi vienaip ar kitaip bando užmigti. Galiausiai užmiega. Visi vaikai užmiega.

Baigiasi lopšinė

Tamsa. PABAIGA.